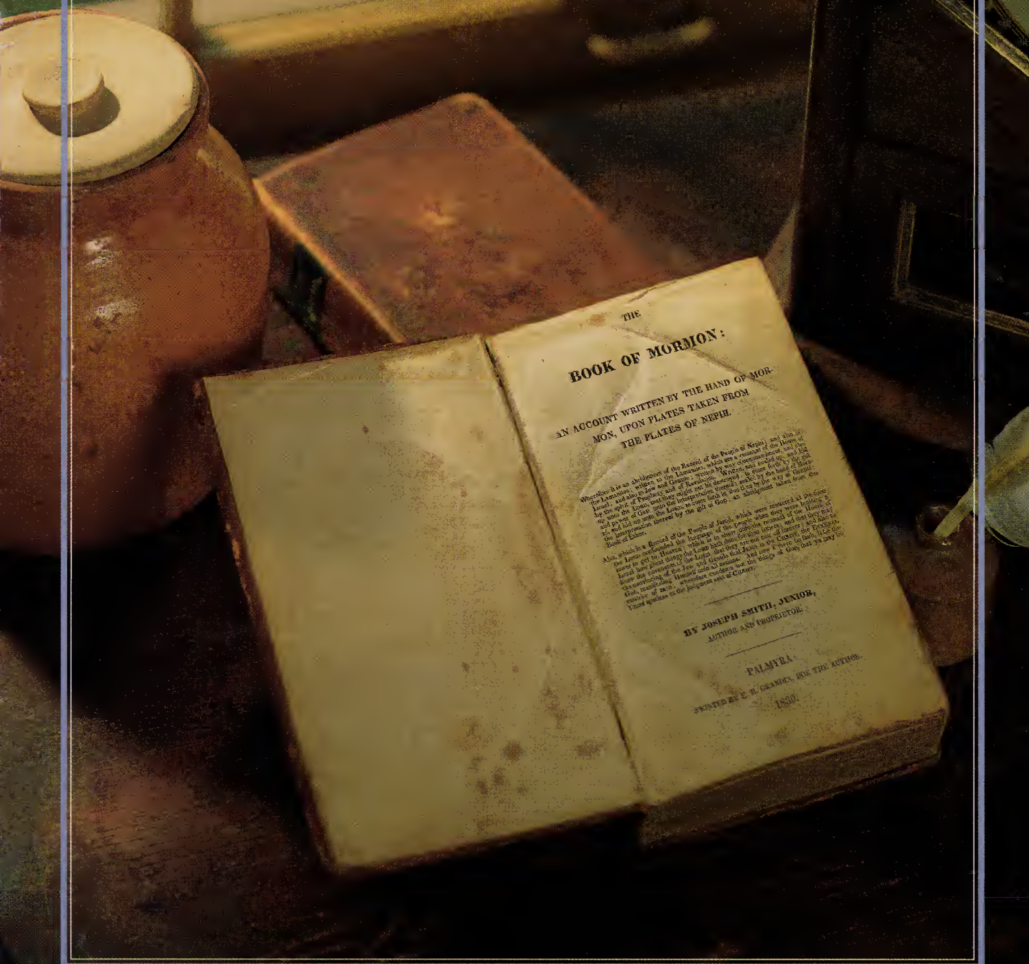
STJERNEN

138. ÅRGANG NUMMER 8 JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE

August 1989
138. årgang
Nummer 8

Redaktionens adresse:
Translation Division
Hans Egedes Gade 2, 1.
DK-2200 København N
Telf. 01391366

Distribution:
Nordisk Distributions Center
Smedevangen 9
DK-3540 Lynge
Telf. 02187727

Kirkens internationale tidsskrift udgives månedligt på dansk, engelsk, finsk, fransk, hollandsk, italiensk, japansk, kinesisk, koreansk, norsk, portugisisk, samoansk, spansk, svensk, tongansk og tysk; hveranden måned på indonesisk, tahitisk og thailandsk; kvartalsvis på islandsk

STJERNEN is published monthly by The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East North Temple, Salt Lake City, Utah 84150. Application to mail at second class postage rates is pending at Salt Lake City, Utah. Subscription price $10.00 per year. $1.00 per single copy. Thirty days' notice required for change of address. When ordering a change, include address label from a recent issue; changes cannot be made unless both the old address and the new are included. Send U.S.A. and Canadian subscriptions and queries to Church Magazines, 50 East North Temple Street, Salt Lake City, Utah 84150, U.S.A. Subscription information telephone number 801-240-2947.

POSTMASTER: Send address changes to STJERNEN at 50 East North Temple Street, Salt Lake City, Utah 84150, U.S.A.

Abonnement:
12 numre Dkr. 83,– (inkl. moms og porto)
Betaling over giro 3120988 til
Nordisk Distributions Center,
Smedevangen 9, DK-3540 Lynge.
USA og Canada: US$10.00 (Surface mail).

Udkommer 12 gange om året

Printed by Friedrichsdorf Printing Center
Federal Republic of Germany

ISBN 0900-2545

PB MA 8908 DA

STJERNEN

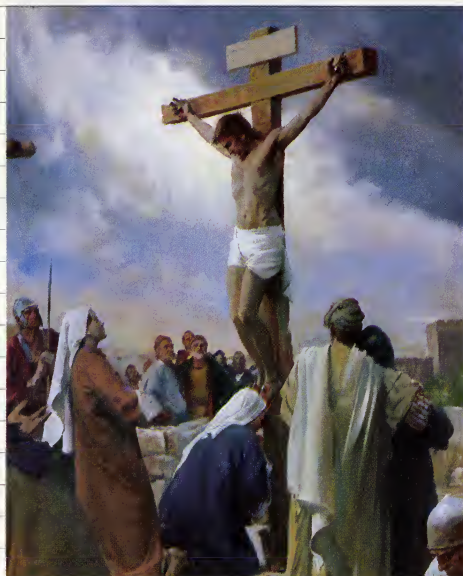
Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges officielle tidsskrift med artikler fra *Ensign, New Era* og *Friend.*

Indhold

Børnestjernen

På omslaget: En original kopi af den første udgave af Mormons Bog, udgivet i 1830. Se „*Tabte sandheder gengivet*" i dette nummer af *Stjernen*. Fotografi af Phil Shurtleff.

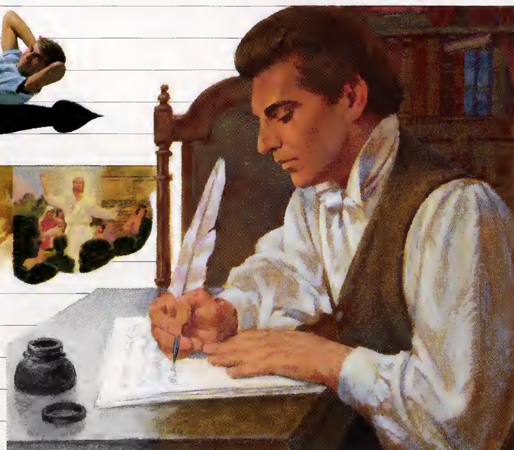

BUDSKAB FRA DET FØRSTE PRÆSIDENTSKAB

GUDS ORDEN OG VILJE

Præsident Gordon B. Hinckley
Førsterådgiver i Det Første Præsidentskab

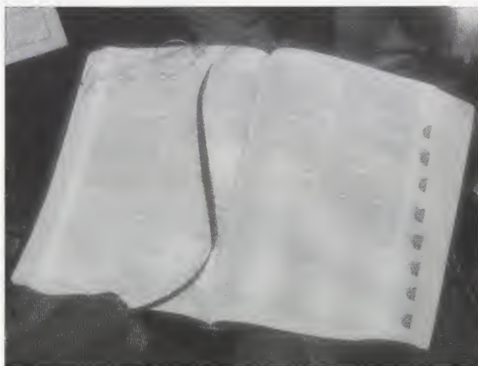
I år vil alle Kirkens medlemmer studere Lære & Pagter. Denne bogs bemærkelsesværdige og inspirerende budskaber bliver overvejet og undervist i på mange forskellige sprog i hundreder af lande jorden over.

Det er en enestående bog, fuld af himmelsk visdom. Den indeholder Guds ord til os i denne generation.

Standardværkerne er uvurderlige for vores forståelse af det der hører Gud til. Bibelen giver os fundamentet i vores tro: I det Gamle Testamente har vi Jehovas ord til sine fordums profeter. I det Nye Testamente kan vi, i et meget smukt sprog, læse om menneskehedens frelser og om hans uforlignelige liv og offer.

Mormons Bog er endnu et vidne om Jesus Kristus. I denne bog kan vi læse om de vidnesbyrd, som profeterne i den nye verden modtog. Majestætisk i sit historiesyn er bogens kapitler tyldt med beskrivelser af krigens tragedier, guddommelige advarsler og gudgivne løfter. Bogen er som en røst, der råber fra støvet, til en verden, der trænger til at lytte.

Den Kostelige Perle beskriver nogle spændende detaljer, som mangler i 1 Mosebog, i det Gamle Testamente og i Mattæus, kapitel 24, i det Nye Testamente. I denne bog finder vi også den bemærkelsesværdige og bevægende beretning om de første begivenheder i profeten Joseph Smiths liv.

Lære & Pagter er en enestående bog fuld af himmelsk visdom. Den indeholder Guds ord til os i vores generation.

Kirkens forfatning

Blandt vore standardværker er Lære & Pagter ganske enestående. Den er Kirkens forfatning. Selv om der i Lære & Pagter findes skrivelser og udtalelser af forskellig oprindelse, så er den først og fremmest en bog, der består af åbenbaringer, givet ved denne uddelings profet.

Disse åbenbaringer indledes med en magtfuld erklæring om Guds hensigt med at gengive sit store værk i de sidste dage:

„Hør, o, I min kirkes folk, siger hans røst, som bor i det høje, og hvis øjne hviler på alle mennesker. Ja, sandelig siger jeg: Hør, I folk, som er langt borte, og I, som bor på øerne i havet, lyt alle.

Thi sandelig, Herrens røst lyder til alle mennesker, og ingen skal kunne undfly. Der findes intet øje, som ikke skal se, ej heller øre, som ikke skal høre, ej heller hjerte, som ikke skal gennembores" (L&P 1:1-2).

Med denne majestætiske indledning åbnes der for et væld af forunderlige lærdomme, som flyder fra den evige sandheds kilde. Nogle er direkte åbenbaringer, som Herren har dikteret sin profet. Nogle er formuleret i Josephs Smiths egne ord, således som han skrev eller fremsagde dem, sådan som Helligånden bevæge-

de ham til det. I Lære & Pagter finder vi også Joseph Smiths beskrivelse af begivenheder, som indtraf under forskellige omstændigheder. Alt i alt udgør indholdet af Lære & Pagter i høj grad lærdomme og retningslinier i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige.

Jeg læser med undren om Joseph Smiths liv, denne bondedreng fra Palmyra i New York. Han fik ikke meget skoleuddannelse. Han havde ikke megen boglig viden. Hans muligheder for at læse var alvorligt begrænsede. Men som et redskab i den Almægtiges hånd sagde han ting, som blev lov og vidnesbyrd for dette store, betydningsfulde værk. Gennem Lære & Pagter har Herren talt til sit folk.

Et sprog, som alle kan forstå

Det er forbløffende så mange emner, der behandles i Lære & Pagter. Bogen omtaler principper og retningslinier for Kirkens ledelse. Her fremsættes enestående og bemærkelsesværdige sundhedsregler, med både fysiske og åndelige løfter. Det evige præstedømmes pagt er beskrevet på en måde, som man ikke finder andre steder i den hellige skrift. Vi gøres bekendt med de privilegier og velsignelser – og de begrænsninger og muligheder – som findes i de tre herlighedsgrader, beskrevet i Paulus' korte forklaring om solens, månens og stjernernes glans. Der tales om omvendelse med tydelige og magtfulde ord. Den rette dåbsmetode forklares os. Guddommens natur, som har voldt teologer problemer i århundreder, bliver beskrevet i et sprog, som enhver kan forstå. Herrens finanslov fremlægges, og der fortælles efter hvilken orden Kirken skaffer og anvender penge til sit virke. Der er åbenbaringer om arbejdet for de døde, til velsignelse for Guds sønner og døtre i alle generationer. Når vi læser Lære & Pagter, ser vi tydeligt, at Joseph Smith næsten havde fuld forståelse for Guds evige hensigter. Bibelen er værdifuld og vidunderlig. Nyd dens stærke og smukke sprog. Men hent samtidig styrke og beslutsomhed, inspiration og udfordringer i Mormons Bog. Modtag derpå belæringer og forståelse, løfter og håb, trøst og styrke i de åbenbaringer, som Gud har givet denne generation, og som findes i Lære & Pagter.

Jeg elsker sproget i denne bog. Jeg elsker klangen i dens ord. Jeg forundres over de tydelige og stærke udtalelser og den måde, som lærdommene og de poetiske løfter gives på.

Mine yndlingsskriftsteder

Som værdsættelse, og i kraft af mit vidnesbyrd, vil jeg nævne få af mine yndlingsskriftsteder fra denne storslåede bog med åbenbaringer, sammen med nogle af mine iagttagelser. Vi har hver især vores yndlingsskriftsteder. Dem, jeg har valgt, er ord, som er gået mig til hjertet, ord som har rørt mig, ord som har gjort mig ydmyg, og som har trøstet mig. Tænk nærmere over det, som Gud her har sagt:

„Hvad jeg, Herren, har talt, har jeg talt, og jeg undskylder mig ikke; og selv om himlen og jorden forgår, skal mit ord dog ikke forgå, men skal gå i opfyldelse, enten ved min egen røst eller mine tjeneres, thi det er det samme.

Thi se og giv agt! Herren er Gud og Ånden bærer vidnesbyrd, og vidnesbyrdet er sandt og sandheden består i al evighed" (L&P 1:38-39).

Når kritikerne angriber os, når fjenderne latterliggør os, når tvivlere ringeagter dette værk, så kommer jeg i tanke om disse fantastiske ord, som den Almægtige har sagt. Herren undskylder ikke noget af det, han har sagt eller gjort. Ethvert løfte vil blive holdt og enhver profeti gå i opfyldelse, for „sandheden består i al evighed".

Følgende erklæring om Kirkens fjenders djævelske list følger de samme baner:

„Jeg kan ikke tillade dem at tilintetgøre mit værk; ja, jeg vil vise dem, at min visdom er større end djævelens list" (L&P 10:43).

Jeg har i min tid set mange fortrædeligheder, som er skabt af folk, der nyder at ringeagte dette værk og er parate til at gøre alt, hvad der står i deres magt, for at ødelægge det. Disse storslåede ord, som Herren har

givet gennem åbenbaring, har skænket mig trøst og sikkerhed. De står i indledningen til afsnit 3:

„Guds værk, planer og hensigter kan ikke forpurres, ej heller kan de tilintetgøres" (L&P 3:1).

Jeg har stået sammen med missionærer i mange lande og citeret afsnit 4, og det har været en oplevelse hver gang. Disse ord, som er fra det andet vers, bevæger mig til påny at forpligte mig inderligt:

„Se derfor til, o, I, der indtræder i Guds tjeneste, at I tjener ham af jeres hele hjerte, sjæl, sind og styrke, så I kan stå ulastelige for Gud på den yderste dag" (L&P 4:2).

Der kommer en regnskabets dag. Tidspunktet kommer, hvor vi skal bekende og stå til ansvar. Hver eneste dag, vi er her på jorden, skriver vi noget på regningen.

„Driv ikke spøg med hellige ting"

Her er flere af mine yndlingsskriftsteder:

– „Driv ikke spøg med hellige ting" (L&P 6:12).

Dette skriftsted kobler jeg sammen med de ord, som står i afsnit 63:

„Kom i hu, at det, som kommer ovenfra, er helligt og bør omtales med varsomhed og efter Åndens tilskyndelse" (L&P 63:64).

Jeg bliver såret, når jeg hører nogen tage Herrens navn forfængeligt. Jeg bliver meget bedrøvet, når jeg hører folk pjanke eller spøge med det, som er helligt.

Når jeg ser, hvordan mange mennesker kæmper med gældsbyrder, der holder dem nede, og som i mange tilfælde fører til fallit og til situationer, hvor de ikke kan klare deres forpligtelser, tænker jeg på de ord, som er henvendt til Martin Harris:

„Betal den gæld, som du har pådraget dig . . . Frigør dig for trældom" (L&P 19:35).

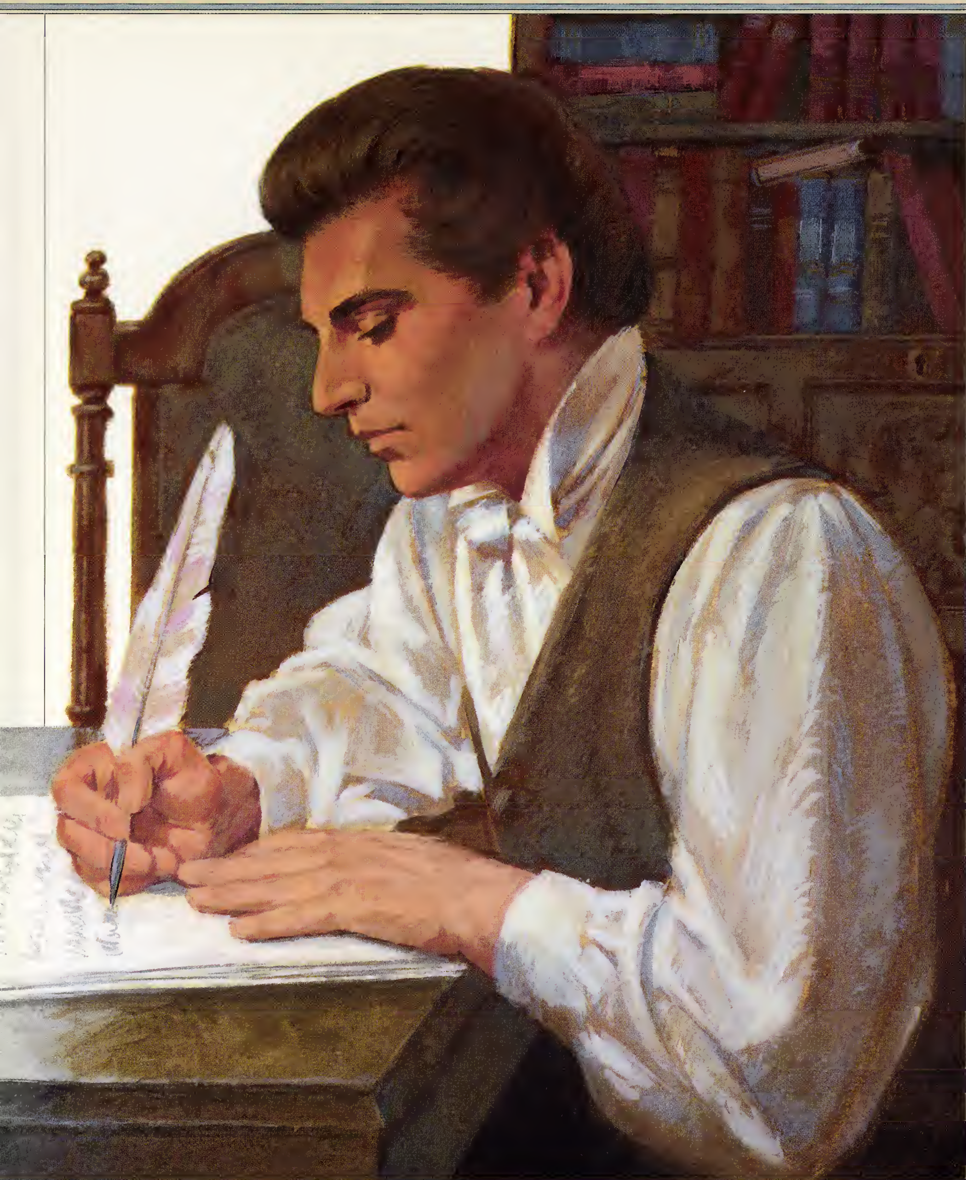
Enhver, som er ved at drukne i gæld, ved, hvad snærende bånd vil sige.

„Er I beredt, behøver I ikke at frygte" (L&P 38:30).

I disse få ord ligger et vidunderligt og sikkert løfte. De har bud til os alle – til de unge som tænker på uddannelse, til husets overhoved, som har ansvar for en familie, til forretningsmanden og andre, som har et liberalt erhverv, til læreren eller taleren, til Kirkens ledere. Vi vil allesammen ind imellem få ansvarsopgaver, som kan gøre os nervøse. Men den, der er godt

Lære & Pagter er, som profeten Joseph Smith skrev, et fantastisk helligt skrift, samt giver os en bedre forståelse af Guddommen, den gengivne præstedømmemyndighed, Kirkens styrelse, de tre herlighedsgrader og mange andre ting, vedrørende evig frelse.

Ted Henninger

forberedt, behøver ikke at frygte. Dette er Herrens løfte. „Det, der er af Gud, er lys; og den, der modtager lyset og forbliver i Gud, får mere lys, og det lys bliver klarere og klarere indtil den fuldkomne dag" (L&P 50:24).

Jeg synes, at denne udtalelse er bemærkelsesværdig. Den er selveste kærnen i evig fremgang, den fremsætter i nogle få ord, hvilken mulighed og hvilket løfte vi har fået for at gå fremad og blive fuldkomne. Den siger, at efterhånden som vi lærer om det guddommelige, vil vi øge vores forståelse og blive herliggjort i det lys, som kommer fra Gud.

„Se, den, der omvender sig fra sine synder, ham er de forladt, og jeg, Herren, kommer dem ikke mere i hu" (L&P 58:42).

Mange af os er tilbøjelige til at sige, at vi tilgiver, selv om vi faktisk ikke er villige til at glemme. Hvis Herren er villig til at glemme den omvendtes synder, hvorfor er der så mange af os, som har tendens til at bringe gamle synder på bane den ene gang efter den anden? Her har vi meget at lære. Der findes ikke virkelig tilgivelse uden at vi glemmer.

Den herligste erklæring

Lad mig slutte denne korte liste med den herligste erklæring, som Joseph Smith og Sidney Rigdon har fremsat i afsnit 76: „Og nu, efter de mange vidnesbyrd, som er blevet givet om ham, er dette det sidste vidnesbyrd, som vi giver om ham: at han lever!

Thi vi så ham ved Guds højre hånd, og vi hørte røsten, som vidnede, at han er Faderens Enbårne,

at ved ham, gennem ham og af ham, eksisterer og skabtes verdenerne og at deres indbyggere er sønner og døtre, født af Gud" (vers 22-24).

Dette var en profets og hans medarbejders ligefremme vidnesbyrd. Joseph gav sit liv som vidne for sandheden i denne erklæring, som nævnt i afsnit 135. Han og hans bror, Hyrum, blev dræbt den 27. juni 1844 i Carthage, Illinois. John Taylor, som var med dem, skrev kort efter:

„Deres uskyldige blod . . . er et sendebud for Jesu Kristi religion, der vil røre retskafne menneskers hjerter i alle nationer" (L&P 135:7).

John Taylor talte som en profet, da han skrev disse inspirerede ord. Kirkens vækst over hele verden, er en opfyldelse af denne profeti, og opfyldelsen af andre profetier, som er fremsat i denne hellige bog.

Det er mit vidnesbyrd – som er skrevet i oprigtighed og med stor påskønnelse – at denne betydningsfulde bog, der behandler så mange punkter, som har interesse og gælder for os, fremsætter „Guds orden og vilje" til denne generation. Vi har mulighed for at læse den, overveje den og nyde glæde af dens råd og løfter. □

IDEER TIL HJEMMELÆRERE

Nogle punkter, der kunne fremhæves. Hvis I synes, kan I fremlægge følgende punkter under jeres hjemmelærerbesøg:

1. Bibelen, Mormons Bog, Lære & Pagter samt Den Kostelige Perle er allesammen uadskilleligt forbundet med vores tro.
2. Lære & Pagter er enestående blandt vores standardværker og den tjener som Kirkens forfatning.
3. Lære & Pagter var oprindeligt en bog med åbenbaringer, der blev givet gennem den store profet, som grundlagde Kirken i denne uddeling. Den er et forbindelsesled mellem Herren og hans folk i vore dage.
4. De, som læser Lære & Pagter med en bøn i hjertet og overveje de åbenbaringer, som står i den, kan forvente håb, trøst og styrke fra Herren.

Hjælp til samtale

1. Fortæl om dit eget forhold til Lære & Pagter. Bed familiens medlemmer om at gøre det samme.
2. Ville denne samtale blive bedre, hvis I taler med husets overhoved før besøget?

BESØGSLÆRERINDEBUDSKAB

„KOM TILBAGE!"

Formål: At minde søstrene om nødvendigheden af at hjælpe mindre aktive med at vende tilbage og blive fuldt aktive i Kirken igen.

Vi kender måske hver især sådanne søstre. En af dem kommer måske ikke i Kirken, fordi hendes mand, der ikke er medlem, ønsker, at hun skal tilbringe søndagen sammen med ham. En anden er måske blevet såret over en tankeløs eller uvenlig bemærkning. Andre igen kæmper måske med sygdom eller depressioner, eller føler sig måske udenfor, fordi de er enlige eller ingen børn har. Andre tvivler måske på Kirken eller har problemer med visdomsordet, eller måske føler de sig bare dårligt tilpas i Kirken, fordi de har været væk fra Kirken i længere tid.

En sådan søster var inaktiv i flere år. Hun kunne ikke huske, hvorfor hun holdt om med at komme i Kirken. Hendes eneste kontakt med Kirken havde hun gennem besøgslærerinder og hjemmelærer. Når de opfordrede hende til at vende tilbage til Kirken, påstod hun, at det var „for svært" eller „for sent".

Så en dag læste hun et digt, som hun havde skrevet, for sine besøgslærerinder. De bad om hendes tilladelse til at sætte det i deres wardsavis, hvilket hun gav dem lov til.

Da digtet var trykt i wardsavisen, blev en søster mindet om sit tidligere venskab med denne søster, og aflagde hende et besøg. De talte om digte, og fornyede deres tidligere nære venskab. Ved afslutningen af besøget sagde gæsten:

„Jeg ville give hvad som helst for, at du vendte tilbage til Kirken. Wardet er ikke det samme uden dig." Den mindre aktive søsters svar overraskede dem begge: „Det tror jeg, at jeg vil."

Hun kom hverken den første eller den anden søndag, men hun blev til stadighed ringet op og besøgt, og til sidst kom hun. Den kærlighed og glæde, som hun mødte, gav hende håb og mod, og hun kom igen og igen. Lidt efter lidt opløstes hendes vane med at være inaktiv og hun gjorde sig til vane at involvere sig.

De andres kærlighed og påskønnelse motiverede denne søster til at komme tilbage. Der er mange mindre aktive medlemmer, der som hende føler sig ensomme og isolerede. Præsident Ezra Taft Benson har givet os det ansvar at hjælpe dem tilbage i folden igen: „Vi, som er medlemmer af Kirken og følger Herren, må med fornyet kærlighed og hjertevarme invitere dem tilbage," sagde han. (Ensign, september 1987, s. 3). Hvordan kan vi så gøre det? Ved at følge fire trin:

1. *Eftertænksomhed.* Hvilke mindre aktive medlemmer kunne du eller din familie gå til din præstedømmeleder og bede om hjælp til at få disse medlemmer tilbage i fællesskabet?

2. *Bøn.* Søg inspiration til at drage den pågældende, som du har udvalgt, ind i fællesskabet. Herren vil berede vejen. Bed om evner til at elske dem, som har særligt brug for det.

3. *Udholdenhed.* Lad være med at betragte nogen situation som håbløs – selv om du møder vrede eller bitterhed i første omgang. Lad være med at forvente at blive afvist. Giv aldrig op!

4. *Vær opmærksom.* Selv de, som kommer i Kirken, kan have udfordringer at slås med. Hils venligt på de andre. Find dem, som står eller sidder alene. Din opmærksomhed kan styrke mange, så de ikke bliver inaktive.

Vi kan bringe mindre aktive medlemmer tilbage i folden, hvis vi gør som præsident Ezra Taft Benson har foreslået: „Vi må vise den samme kærlighed til andre, som den gode Hyrde har for os allesammen . . . De bortkomne får, som er anderledes, som er forudindtagede – skal findes og elskes tilbage, så de bliver aktive." (Samme, side 4). □

Forslag til besøgslærerinderne

1. I eller den søster, som I besøger, kan, hvis I har lyst, fortælle hvordan I eller en anden, som I kender, blev aktiv i Kirken igen eller blev styrket i troen, som følge af andres kærlighed.

2. Tal om, hvordan I eller den søster, som I besøger, kan vise interesse for andres bekymringer og om, hvordan I kunne drage andre ind i fællesskabet.

(Se *Familieaftften, Idé- og håndbog,* s. 135-142, hvor der står noget om samme emne).

UDE AF STAND TIL AT FÅ BØRN

„Jeg vil gerne dele mit vidnesbyrd med de af jer, som ikke er velsignet med børn, og fortælle om den indsigt, jeg har fået gennem personlig erfaring."

Ardeth G. Kapp
Præsidentinde for Unge Pigers hovedbestyrelse

Mark Robison

Min mand og jeg har indtil nu ingen børn fået. Denne velsignelse er udsat for vores vedkommende. Men ingen må tro, at vi derfor ikke er en familie. Vores familie er grundlagt ved Guds myndighed, på det tidspunkt, da vi knælede ned ved alteret i templet. Børn er en udvidelse af og forøgelse af familien. Når en mand og en kvinde gifter sig, bliver de omgående en familie, og de forbliver en familie, selv om de midlertidigt ingen børn har.

Jeg nævner det, fordi jeg ved, at mange ægtepar kæmper med sorgen over at være barnløse. Jeg vil gerne dele mit vidnesbyrd med de af jer, som ikke er velsignet med børn, og fortælle om den indsigt, jeg har fået ved personlig erfaring om denne særlige udfordring. Det er en så personlig sag, at jeg sjældent har talt om den uden for hjemmets fire vægge.

Opfyld jorden og mangfoldiggør den?

Bror Kapp og jeg forstår og husker nogle af de smerter og mange lidelser, I må lide. Vi husker, hvordan følelserne svingede hver måned, blandt andet ved faste og vidnesbyrdmøderne, når der blev båret vidnesbyrd af søskende, som havde bedt i tro og var blevet velsignet med børn. Vi ved, hvordan det er at komme hjem og dække bord til to og mindes sit ægteskabsløfte om at opfylde jorden og mangfoldiggøre den, og kender det desperate ønske om i retfærdighed at kvalificere sig til denne ære. Man kan ikke forklare disse følelser over for hinanden, lige så lidt som man kan forklare dem til sin familie og sine venner. Og man råber, som Job, af hele sin sjæl: „Var jeg retfærdig . . . mættes med skændsel, kvæges med nød" (Job 10:15).

Nogle af jer må gennemgå lidelser og bekymringer, fordi I forbliver barnløse år efter år, indtil I til sidst også siger: „Min sjæl er led ved mit liv" (Job 10:1), og synes, at I ikke opfylder formålet med jeres skabelse, fordi I ingen børn får. Og når I ikke opfylder formålet med jeres skabelse, så siger I til jer selv – hvad er så det hele?

Jeg vil aldrig glemme den dag, et barn, som lige var flyttet ind i nabolaget, bankede på vores dør og spurgte, om vores børn kom ud og lege. Jeg forklarede ham, som jeg har forklaret andre, unge som gamle, tusindvis af gange, at vi ingen børn havde. Den lille dreng rynkede sit uskyldige ansigt og stillede mig det spørgsmål, som jeg næsten ikke vover at udtale højt: „Hvis du ikke er mor, hvad er du så?"

Men så kom den dag, da min unge ægtemand blev kaldet til at være biskop, og jeg omsider var overbevist

Når en mand og en kvinde gifter sig, bliver de omgående en familie, og de forbliver en familie, selv om de midlertidigt ingen børn har.

om, at når vi ingen børn fik, så var det ikke, fordi vi var uretfærdige. Det er der nogle, som ikke forstår. En god mand i wardet, som havde ønsket at blive biskop, henvendte sig personligt til min mand og sagde meget oprevet: „Hvilken ret har du til at være biskop, og hvad kender du til at hjælpe en familie? Du må ikke forvente, at hverken jeg eller min familie nogensinde vil henvende os til dig om noget som helst!" Min mand hjalp med tiden denne mands familie gennem en alvorlig krise, og derved knyttede vi et evigt kærlighedsbånd til dem.

I har utvivlsomt haft lignende oplevelser. Hvis I ikke har det, så vil I få det. På den måde vokser vi fra at blive såret og fornærmet over alting, indtil vi, i vores tro på Gud, ikke længere bliver sårede eller fornærmede.

Men jeg ønsker, at I skal vide, at jeg udmærket forstår det, hvis I føler jer såret og krænket nu.

Hvordan klarer vi de bristede forventninger? Vi må allerførst acceptere den kendsgerning, at det ikke var meningen, at dette liv skulle være foruden kampe. Det er faktisk gennem kampene, at vi får mulighed for at opfylde selveste formålet med det jordiske liv. Det er de jordiske ildprøver der enten fortærer os eller forædler os.

Under nogle af disse prøvelser udsættes vi for forskellige valg og vi må derfor træffe beslutninger. For de af os, som ingen børn har, kan valgene virke utroligt vanskelige at træffe. Hvad ønsker Herren, at vi skal gøre? I hvor stor udstrækning skal vi søge lægehjælp? Hvad med at adoptere børn eller få børn i pleje? Hvad med ingen børn at få? Hvis vi vælger dette, hvad skal vi så gøre med vort liv? Det er ikke så enkelt at vælge. I denne ransagelsesperiode, bliver vi ofte

involveret i modstridende råd fra forældre, venner, ledere, læger og andre eksperter. Nogle af de barnløse ægtepar, som jeg har kendt, overvejer endda skilsmisse, fordi de hver især tænker, at det var den andens skyld. Jeg har af egen erfaring lært, at den eneste fred, der varer ved, er den fred der kommer, når vi opdager Herrens vilje i forbindelse med de muligheder, som vi får tildelt i livet. For at finde den, må vi overveje vore muligheder, finde frem til en beslutning og forelægge den for Herren. Og når vi, som ældste Dallin H. Oaks bemærkede, da han var præsident for Brigham Young University: „har truffet et valg, som vil betyde en væsentlig ændring i vores liv . . . så kan vi være sikre på, at vi vil modtage den vejledning, vi behøver, for at nå vort mål, dersom vi lever i harmoni med Ånden og søger Herrens vejledning. Han vil ikke lade os stå uden hjælp, når vi har truffet et valg, der er vigtigt for vores evige velfærd" (Devotional address, 29. september 1981, in Brigham Young University 1981-82 *Fireside and Devotional Speeches*, Provo, Utah: University Publications, 1982, s. 26). Og det tror jeg på. Vi kender bare ikke Herrens tidstabel, og det er her vores tro kommer ind.

Jeg har to yngre søstre, som begge har børn. Min lillesøster, Shirley, har elleve børn. Min anden søster, Sharon, har en lille pige, som de fik efter forventningsfuldt at have ventet på hende i seks år. Ti år senere, efter brændende bønner, blev familien forøget, da de adopterede en lille dreng, som blev beseglet til dem i templet for tid og al evighed. Og han og de andre børn har været til meget stor velsignelse for os allesammen.

Mine søstre og jeg har sammen med vores mænd gennem årene bedt for hinanden og med hinanden og for hinanden. Vi har opdaget, at Herren har besvaret vore bønner forskelligt, han har ikke altid sagt ja, og han har ikke altid besvaret dem i henhold til vores tidsplan. Men vi har allesammen følt den varme og sikkerhed, som viser hans godkendelse og kærlighed.

Der er tidspunkter, hvor man føler at éns ønsker er retfærdige, men de bliver stadig ikke efterkommet. På et sådant tidspunkt er den eneste mulighed for fred at sige: „Ske ikke min vilje, men din." Herren behøver ikke at forklare os sine beslutninger. Hvis han gjorde det, hvordan skulle vi så kunne lære ved tro? Jeg har lært, at vi er nødt til selv at træffe vores valg – også de svære – og vi må selv tage ansvaret for konsekvenserne. Det er når vi står over for det enorme ansvar, det er, i tro at skulle udøve sin handlefrihed og træffe beslutninger, der får store og evige konsekvenser, at vi kommer Gud nærmere.

Vi ved, hvordan det er at komme hjem og dække bord til to og mindes sit ægteskabsløfte om at opfylde jorden og mangfoldiggøre den, og kender det desperate ønske om i retfærdighed at kvalificere sig til denne ære.

En dag, måske mange år efter at vores tro er blevet prøvet, vil vi få et vidnesbyrd om, at vi traf den rette beslutning (se Ether 12:6). Men indtil da, må de, der forsøger at leve i harmoni med Åndens tilskyndelser, udøve en enorm tro og have en masse mod til at følge denne Ånd.

Tjenestegerninger, ofre og erfaringer

Men hvilke beslutninger kan ægtepar træffe, så de kan opnå formålet med deres liv, når de får det svar, at de ingen børn vil få i dette liv? En aften, da min mand og jeg søgte svar på dette spørgsmål, læste vi, at præsident David O. McKay har sagt: „Det ædleste mål, vi kan stræbe efter i livet, er . . . at gøre andre . . . lykkelige i deres liv" (Generalkonferencen, april 1961).

Det var som om, der tændtes et lys i mørket. Det blev et motto, et lys på vejen. Den omtalte aften, tror jeg, at det var ved Herrens inspiration, at patriarken i vores familie sagde til mig: „Du behøver ikke at eje børn, for at elske dem. Kærlighed er ikke ensbetydende med at eje, og at eje er ikke nødvendigvis at elske. Verden er fyldt med mennesker, som man kan elske, vejlede, undervise, opløfte og inspirere."

Min mand og jeg vidste, at forældre hele tiden kommer i situationer, hvor de udvikler uselviskhed og offervilje. Vi begyndte at indse, at hvis vi skulle lære den vigtige lektie, som vore venner med børn lærer, så var vi nødt til at sætte os i situationer, hvor vi kunne tjene

og ofre. Så vi begyndte at sige ja til alt og alle.

Det varede ikke længe, før vi fik mange muligheder for at tjene og ofre. Ved afslutningen af en lang uge, lagde vi ofte planer om at få et øjeblik sammen – hvor vi kun var os to – og så ringede telefonen. Vi udsatte vores øjeblik sammen og gik med glæde og taknemmelighed i hjertet i gang med at udnytte vore muligheder, i håb om at at opnå en lille smule af de egenskaber, som ældste Neal A. Maxwell har talt om:

„Så ofte trøster vore søstre (og jeg vil tilføje, vore brødre) andre, samtidig med at deres egne behov er større end deres, de trøster. Den egenskab minder om Jesu Kristi ædelmodighed på korset. Medfølelse under pine er en guddommelighed . . . De (mister) ikke deres velsignelse, bare fordi nogle velsignelser nu er tilbageholdt fra dem" (Den danske Stjerne, oktober 1978, s. 17).

Vi, der ikke har børn, kan fordybe os i selvmedlidenhed – eller også kan vi opleve de „fødselsveer", som følger med kampen for at åbne udveje for, at vi selv og

Mark Robison

andre kan opnå evigt liv. Jeg bærer mit vidnesbyrd for jer om, at fremfor at favne jer selv med jeres tomme og smertende arme, kan I række ud og favne andre. Gør I det, vil dagen komme, hvor I kan holde jeres veninders småbørn i jeres arme og glæde jer over dem. I vil lære at glæde jer sammen med mødrene til nygifte døtre, og sammen med mødrene til nykaldede missionærer, ja endog, når jeres veninder bliver bedstemødre. Hvordan skulle det kunne lade sig gøre? Lad mig fortælle jer det.

Et år græd jeg indvendigt, efterhånden som julen nærmerede sig. Selv om min mand og jeg kunne glæde os og være spændte sammen med vore niecer og nevøer, så var det ikke det samme som at have sine egne børn på denne særlige årstid. Det hele forekom mig så uretfærdigt. Jeg mærkede, hvordan tristheden og håbløsheden sænkede sig over mig, og jeg gjorde, som jeg har lært det gennem årene. Jeg gik på knæ og bad om indsigt.

Jeg fik svar, da jeg slog op på Lære & Pagter 88:67-68: „Og dersom I kun har øje for min ære (og husker, at ‚det er Guds herlighed at tilvejebringe udødelighed og evigt liv for mennesket' [Moses 1:39]), skal jeres hele legeme blive opfyldt med lys, og der skal intet mørke være i jer, og det legeme, der er fyldt med lys, fatter alle ting.

Hellig derfor jer selv, at jeres sind må være opladt for Gud, og de dage skal komme, da I skal se ham; thi han vil afsløre sit ansigt for jer, og det skal ske i hans egen bestemte tid og på hans egen måde og efter hans vilje."

„Du behøver ikke at eje børn, for at elske dem. Kærlighed er ikke ensbetydende med at eje, og at eje er ikke nødvendigvis at elske. Verden er fyldt med mennesker, som man kan elske, vejlede, undervise, opløfte og inspirere."

Jeg ved ikke, hvor lang tid det vil tage jer, for os tog det mange år. Men en dag vil I kunne se det hele i et evigt perspektiv, og I vil føle fred i stedet for smerte, håb i stedet for fortvivlelse. Jeg ville sådan ønske, at jeg havde fået denne indsigt mange år før, men jeg ved, at hvis det var sket, så havde jeg ikke fået den udvikling, jeg fik ved at finde trøst gennem Åndens vidnesbyrd, efter at min tro var blevet prøvet. □

ALLE HAR BOET I HIMLEN

Janeen Jacobs Brady

♩. = 48–58

F B♭ F B♭ F

1. Al-le har bo - et i him-len en -gang, og-så jeg,
2. Hvem vil sig of-re og gå fra det him-mel-ske hjem,
3. Je-sus blev valgt,han for e-vigt gav æ-ren til Gud

B♭ F B♭ F

der har jeg el-sket og kendt man-ge an-dre som dig.
spurg-te vor Fa-der i him-len og to tråd-te frem.
gjor-de os fri til at føl - ge hans hel-li-ge bud,

Gm Cm Gm Cm Gm B♭m

Fa-der i him-len for - tal - te med kær-li- ge ord
Jeg vil med magt brin-ge sjæ - le til-ba-ge til dig,
gav os et håb om at mø - des i him-len i - gen,

F Dm Gm C7 B♭ B♭m F

pla-nen om frel-se og liv-et for os her på jord.
sag-de den e - ne, men æ-ren, den til-kom-mer mig.
Han er vor Her-re, vor Frel-ser, vor bro-der og ven.

Tekst og musik: Janeen Jacobs Brady, født i 1934. Dansk oversættelse: Sonja Kristoffersen.

Glen C. Griffin

Hvornår skal vi blive hjemme fra kirke?

Jeg kan ikke forstå, hvorfor vores børn altid er syge!" „Vi er ved at købe os fattige i hostesaft!" „Thomas kan ikke undvære at gå i skole, selv om han er syg!"

„En biskop kan ikke blive hjemme, bare fordi han har en smule feber!"

Disse udtalelser giver os nogle vigtige oplysninger om, hvorledes smitsomme sygdomme breder sig. Kirken er fyldt med hårdtarbejdende, trofaste mennesker, der ønsker at hjælpe hinanden og udføre deres opgaver, og som ønsker at deres børn skal gå i skole og i kirke. Derfor går disse mennesker ofte selv ud, og sender deres børn afsted når de er syge.

Somme tider er problemet langt større end blot det, at man ikke har det så godt. Hvorfor? Fordi syge mennesker vil næsten altid udsætte andre for deres bakterier, og være skyld i, at de også bliver syge.

Man forsømmer ikke sine pligter ved at holde sig borte fra andre, når man har en *smitsom sygdom*. Det er tvært imod en venlighed. Rådgivere i præsidentskaber og biskopråd og andre hjælpsomme mennesker kan udføre opgaverne, for dem der er syge.

Hvornår skal man blive hjemme? Når man har fået en *infektion eller smitsom sygdom*. Mange af den slags sygdomme er forårsaget af bakterier eller vira. Sådanne smitsomme sygdomme er for eksempel bylder, skoldkopper, mæslinger, øjeninfektioner og influenza. Nogle af symptomerne på infektioner er feber, hoste, ondt i halsen, en næse der løber, diarré eller opkastning. Hvis man har nogle af disse symptomer, kan man smitte andre. Jeres læge kan hjælpe jer med råd om, hvilke sygdomme der er smitsomme.

Børn må især holdes væk fra børnehaver og andre børn, når de er syge. Sygdomme spredes hurtigt fra det ene barn til det andet, når de leger sammen. Af hensyn til lederne i Primary (som ikke altid har den nødvendige tid til at passe et sygt barn) og de andre børn, må forældre sørge for pasning af deres børn, når de er syge.

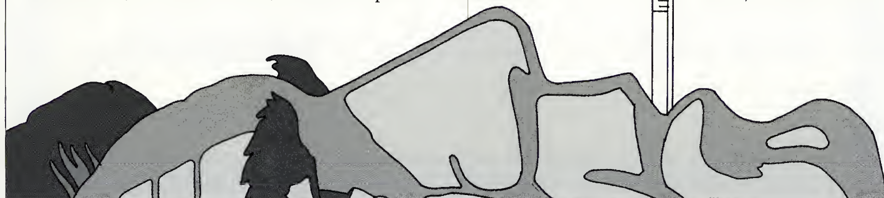
Forældre bør så vidt muligt også være kloge nok til at holde en syg adskilt fra den øvrige familie. Den syge bør have sit eget sengetøj og egne håndklæder, og hans eller hendes tallerkener og bestik skal vaskes i kogende vand, for at dræbe alle bakterier. Selv om nogle bakterier stadig vil hænge i luften, så er der mindre chancer for at smitte de andre i familien, dersom man er forsigtig.

Hvor længe skal man holde den syge adskilt fra andre? Det afhænger af sygdommens art, men lige så længe som symptomerne eller tegnene på sygdommen stadig kan spores. En læge kan råde i hver enkelt situation.

Hvis alle er mere opmærksomme på, hvor hurtigt sygdomme breder sig, og gør en indsats for at ændre adfærd, når de er syge, så kunne vi nedsætte antallet af sygdomstilfælde i Kirken. Vi ville miste færre skole- og arbejdsdage, bruge færre penge på læger og medicin, og folk ville lide mindre. Måden at gøre dette på er, at de, *som har smitsomme sygdomme* „bliver hjemme fra kirke"! □

Glen C. Griffin er læge, og bor i Minneapolis, Minnesota.

Dick Brown

TABTE SANDHEDER GENGIVET

1. Del: Det, som vi ikke ville vide om Frelseren, hvis vi ikke havde Mormons Bog

Gilbert W. Scharffs

Tak for Mormons Bog. Jeg tror ikke på, at den er inspireret af Gud eller at den fører folk til Kristi evangelium. Men jeg sætter pris på at have den som henvisningsmateriale, når jeg studerer ikke-kristne religioner."

Sådan stod der i et brev, som min kone og jeg modtog fra en dame i USAs midtvestlige stater. En eller anden havde givet hende en Mormons Bog med et billede af vores familie og vores vidnesbyrd i. Da jeg besvarede hendes brev telefonisk, havde vi en dejlig samtale, og jeg spurgte, om jeg måtte skrive og forklare hende, hvad Mormons Bog handler om. Hun sagde ja, og jeg skrev til hende om bogen, blandt andet om mange af de begreber vedrørende Jesus Kristus, som omtales i denne artikel.

Robert Barrett

Jeg har faktisk arbejdet med dette emne det meste af mit liv. Som missionær opdagede jeg en halv snes begreber, som Mormons Bog tilføjer vores viden om Kristus. Siden da er min liste blevet længere, for hver gang jeg har undervist eller læst i Mormons Bog indenfor de sidste 30 år. Jeg regner med, at listen fortsat vil vokse, for hver gang jeg atter læser dette hellige skrift fra det fordums Amerika.

Nephi fik et syn om de sidste dage, hvor han fik at vide, at der var „fjernet mange tydelige og ypperlige ting" fra Bibelen (1 Nephi 13:28). Jeg er overbevist om, at Mormons Bog ikke alene vidner om Jesus Kristus, men at den også gengiver nogle af disse tydelige sandheder, som er gået tabt om ham. De lærdomme, vi har om Kristus i Bibelen, bliver ikke alene bekræftet, men de bliver også forøget.

1. *Vor Forløsers forsoning gælder også dem, der dør uden lov, også små børn, som dør uden at være døbt.* Mange kristne nøjes ikke med at sætte ikke-kristne uden for forsoningens virkefelt, men de tror også, at udøbte børn fortabes. Profeten Jakob i Mormons Bog belærte os om, at hvor der ikke er nogen lov, vil der, på grund af Kristi barmhjertighed, heller ikke være nogen fordømmelse (se 2 Nephi 9:25). Kong Benjamin erindrede sig en engels forklaring om, at Kristus „soner også for deres synder, som . . . er døde uden kundskab om Guds vilje angående sig, eller som har syndet i uvidenhed" (Mosiah 3:11-12).

Takket være et brev fra Mormon til Moroni har vi lært, at „små børn behøver ingen omvendelse, ej heller dåb . . . Men små børn er levendegjort i Kristus" (Moroni 8:11-12).

2. *Kristi død på korset tilvejebragte en universel opstandelse for hele menneskeheden, uanset et menneskes tro og bedrifter.* Mange kristne tror, at Kristi forsoning kun virker til en vis grænse. Mange mennesker lærer, at det er nødvendigt at tro på Kristus for at få del i opstandelsen. Andre tror at dåb og andre sakramenter er nødvendigt for at få del i opstandelsen. Men Jakob lærte klart og tydeligt, at Kristus led og sonede, „for at opstandelsen må komme til *alle* mennesker, så at *alle* kan stå foran ham (Kristus) på den store dommens dag"

Små børn behøver ingen omvendelse, ej heller dåb, for de er levendegjort i Kristus

(se Moroni 8:11-12).

(2 Nephi 9:22. Fremhævelse tilføjet). Moroni skrev: „Og ved menneskenes forløsning, som kom gennem Kristus, bliver . . . alle mennesker forløst . . . (for han) tilvejebringer en forløsning fra en evig søvn" (Mormon 9:13). Dette er et væsentligt bidrag til forståelsen af den kristne teologi om retfærdighed og barmhjertighed.

3. *Herrens forsoning tilvejebragte ikke kun en åndelig opstandelse, men også en fysisk opstandelse.* Mange tror, at menneskenes opstandelse ved Kristi forsoning ikke gælder det fysiske legeme. Bibeloversættelserne er forskellige, med hensyn til dette emne, og det skaber forvirring. I Job 19:26 står der i dansk oversættelse af King James: „Efter at min (sønderslidte) hud er borte, dog i mit kød skal jeg se Gud." Og i den danske udgave af 1871 står der: „Og når min hud således er sønderslidt, er borte, og jeg er blottet for mit kød, skal jeg skue Gud." I Mormons Bog er der ingen tvivl. Kort efter at Jakobs far, Lehi, døde, underviste Jakob i, at vi „i vort legeme (skal) se Gud" (2 Nephi 9:4). Lang tid efter belærte Amulek om, at „Kristi død skal løse den timelige døds bånd . . . Ånden og legemet skal atter forenes i deres fuldkomne skikkelse" (Alma 11:42-43).

4. *Kristus led i den grad, at han svedte blod fra hver pore.* Mormons Bog tydeliggør et meget omdiskuteret skriftsted i det Nye Testamente angående omfanget og karakteren af Kristi lidelser i Getsemane have: „Han var da kommen i dødsangst og bad endnu mere indtrængende; og hans sved blev som bloddråber, der faldt ned på jorden" (Lukas 22:44).

Jesus og børnene – copyright Providence Lithograph

Mange kristne siger, at sved i dette skriftsted sidestilles med blod, og mener, at begivenheden skal opfattes symbolsk. De, som tror dette, mener ikke, at Jesus virkelig svedte blod under sine lidelser.

Men kong Benjamin har klart beskrevet englens beretning om de lidelser, som Kristus måtte igennem: „Han skal lide fristelser og legemlige smerter, hunger, tørst og møje, ja, mere end mennesker kan udholde . . . thi se, *blod kommer fra hver pore,* så stor skal hans ængstelse være for sit folks synder og vederstyggeligheders skyld" (Mosiah 3:7. Fremhævelse tilføjet).

5. *Kristus sonede for at tilfredsstille retfærdighedens krav.* Dette begreb er velkendt, men kun i Mormons Bog får vi en tydelig lære om, at Frelseren sonede for at „tilfredsstille retfærdighedens krav" (Mosiah 15:9. Se også Alma 42:15). Alma spurgte: „Mener du, at nåden kan berøve retfærdigheden sit? Jeg siger nej; ikke det mindste" (Alma 42:25). Jesus tilbød, med andre ord, at betale for vore synder, for at vi kunne få del i nåden, dersom vi følger hans lærdomme, så retfærdighedens krav bliver tilfredsstillet.

6. *Kristi forsoning var et led i en evig plan, som også Adams fald var det.* Mange kristne betragter Adams fald som en stor tragedie. De mener, at Adam og Eva var ugudelige syndere, og at forsoningen kun var en nød-

Harry Anderson

Dersom Adam ikke hvad overtrådt, ville han være forblevet i Edens have. Og alle ting måtte være forblevet i den samme tilstand altid

(se 2 Nephi 2:22).

vendighed for at kompensere for deres fejl. Denne fortolkning er forståelig på baggrund af den ufuldkomne beretning i Bibelen.

Heldigvis har Mormons Bog tydeliggjort forbindelsen mellem Adams fald og Kristi forsoning. Lehi forklarede: „Dersom Adam ikke hvad overtrådt, ville han . . . være forblevet i Edens have. Og alle ting . . . måtte være forblevet i den samme tilstand" for evigt. Som følge deraf ville Adam og Eva „ingen børn have fået" (se 2 Nephi 2:22-23). Han forklarede også, at der ingen glæde fandtes, dersom der ingen sorg var, ingen retfærdighed uden der var ondskab. Og endelig ville der ikke have været mulighed for at opnå evigt liv (se vers 11-27).

„Fra verdens begyndelse", længe før Adams fald, forberedtes Frelseren til sin forløsningsmission (Ether 3:14). Adams fald tilvejebragte modsætningerne og mulighederne for at træffe valg. Frelserens forsoning har gjort det muligt for os at træffe valg, som fører til evigt liv (se 2 Nephi 2:27).

I Bibelen står der ingen steder noget om, at Adam og Evas fald og forsoningen er et led i en plan. I modsætning hertil, tales der i Mormons Bog ofte om dette som et led i „Guds plan" (2 Nephi 9:13), om den „evige plan til befrielse" (2 Nephi 11:5), „forløsningsplanen" (Alma 12:25) og „saliggørelsens store plan" (Alma 42:8). Første gang vi hører om „frelsesplanen" er i Jaroms Bog (Jarom 1:2).

7. *Uden Frelserens forsoning, ville alle jordens indbyggere være under Satans herredømme.* Den magt, som Satan kan udøve over mænd og kvinder, forklares ikke så tydeligt i Bibelen, derfor har vi aldrig fået en fuld forklaring på et af formålene med forsoningen. Jakob lærer os imidlertid: „O, Guds visdom, nåde og barmhjertighed; thi se, dersom kødet ikke mere skulle oprejses, så måtte vore ånder blive . . . undergivet . . . djævelen" (2 Nephi 9:8).

Mormon har givet Abinadis forklaring om, at djævelen fik magt over menneskeheden, på grund af Adams fald, fordi det blev „årsag til, at hele menneskeslægten blev kødelig, sanselig og djævelsk og i stand til at skelne mellem godt og ondt, og djævelen underkastet" (Mosiah 16:3). I de næste vers fortsættes med en beretning om, at forsoningen betyder, at folk kan slippe fri af djævelens herredømme (se Mosiah 16:4-12). □

(Fortsættes)

Gilbert W. Scharffs er institutlærer ved University of Utah i Salt Lake City.

Robert Barrett

Det, vi behøver, er et nyt syn på noget af den mest spændende læsning, som nogensinde er bragt frem for menneskeheden.

DET MEST SPÆNDENDE LÆSESTOF

Robert K. Thomas

Vi kan ofte blive enige om, at litteratur kan være interessant at beskæftige sig med – ja, ligefrem spændende – mens vi synes, at det blot er en pligt at læse i skrifterne, uden at vi forventer ret mange af de glæder, som vi håber på at få, når vi læser verdslig litteratur. Når vi lægger en plan for læsning i skrifterne, så forventer vi sjældent at kunne fordybe os så meget i dem, at vi læser mere end det, vi i forvejen har besluttet os til. Ofte kigger vi på kapitlerne, for at se hvor mange vers, vi skal læse i dag – og sukker, når vi opdager, at det er et af de lange.

Det, vi behøver, er et nyt syn på noget af den mest spændende læsning, som nogensinde er bragt frem for menneskeheden. Det er det, som skrifterne i virkeligheden er. Skrifterne skal prøves, analyseres, læses med bøn og overvejes. Først da ser vi tydeligt deres skønhed og store betydning. Alvorlig læsning er ikke nem læsning, men man kan modtage meget, og det kan være opmuntrende, fordi vi møder mennesker, som kæmper for at finde en mening med deres liv, på samme måde som vi selv gør det. Den, der læser, vil aldrig være venneløs. Mennesker fra fjerne lande, som for længst er døde, hvisker til vort sind og bevæger vort hjerte. Når vi udvikler evnen til at høre alt, hvad de har at fortælle os, så vokser vi og kommer til at svare til de forventninger, de havde til os.

Det mest spændende er, at vi lærer at kende – *virkelig* kende de mennesker som deler vores forhåbninger – og vi beder med dem, som ikke drager fordel af uventede muligheder.

Læg mærke til Chemish fra Omnis Bog. Når jeg læser Chemish sønderknusende, korte bidrag på Nephis plader, så tænker jeg på de muligheder, som jeg har ladet gå fra mig, fordi jeg ikke var beredt. Det kan godt være, at Chemish ikke regnede med, at han fik chancen for at skrive, for pladerne gik sædvanligvis i arv fra far til søn og ikke fra bror til bror, og det ser ud som om, at han kun var parat til at skrive det, som han havde set sin bror skrive – nu var det hans tur, og dette var den måde, som de havde fået befaling om at gøre det på. „Og jeg slutter (her)" (Omni 1:9). Jeg kan næsten føle, hvordan han gennemryster mig og prøver på at forklare mig, at han ikke var parat, at han ikke *forventede*, at han skulle skrive – og jeg besluttede mig til, at min ven Chemishs eksempel skulle stå lyslevende for mig, så jeg altid vil være parat til at gøre det, som jeg bliver bedt om.

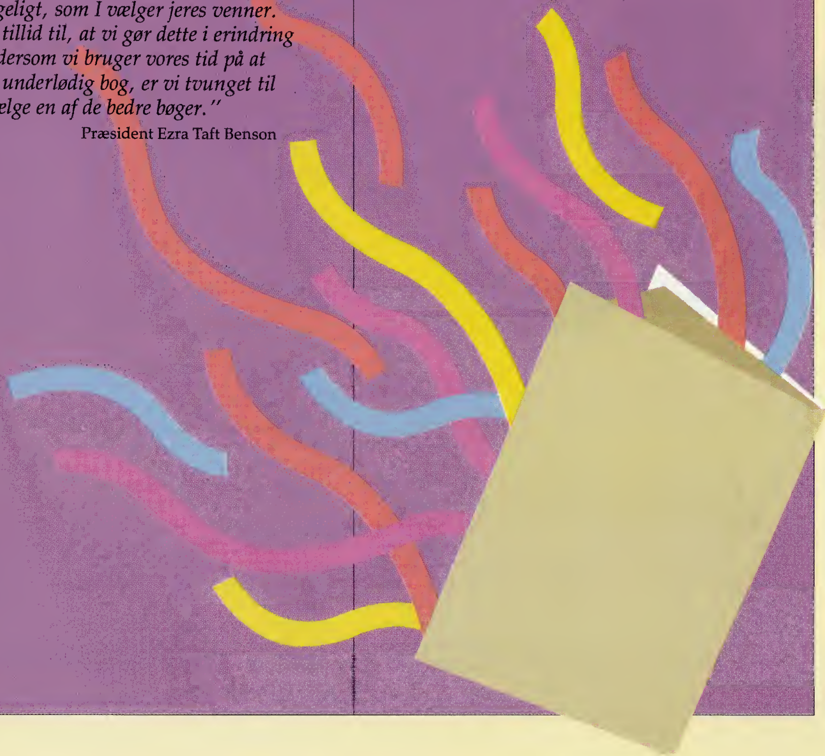
Bill Swenson

„Meget tidligt i mit liv, gjorde de følgende to citater om bøger et stort indtryk på mig: ‚Vær lige så varsom med, hvilke bøger du læser, som du er med, hvilket selskab du søger, for dine vaner og egenskaber vil før eller siden blive påvirket af det, du læser', og ‚der er intet så vidunderligt som gode bøger, bortset fra levende mennesker'. Jeg opfordrer af hele mit hjerte jer, unge mennesker, til at skabe jer gode læsevaner. Hvis jeres læsning skal få størst mulig værdi for jer, må I vælge jeres læsestof lige så omhyggeligt, som I vælger jeres venner. Jeg har tillid til, at vi gør dette i erindring om, at dersom vi bruger vores tid på at læse en underlødig bog, er vi tvunget til at fravælge en af de bedre bøger."

Præsident Ezra Taft Benson

Jeg har også lagt mærke til den energi, en mand som Enos har haft, hvis beretning er fyldt med handlingsord. Enos er én af de få profeter i skrifterne, som fortæller os, hvad han vil *føle*, ved at stå i Herrens nærhed – „Da skal jeg med glæde se hans åsyn" (Enos 1:27). Det venter man sig på en eller anden måde af et så energisk menneske.

Hvis vi virkelig skal *læse* skrifterne, så skulle vi måske tænke nærmere over den fulde virkning af Johannes 1:14: „Og ordet blev kød og tog bolig iblandt os." Når vi udnytter vores fuldt erhvervede evne til at oppebære Guds ord, så vil de blive levende. Profeterne bliver virkelige for os, og vi kan sætte vor lid til, at Frelseren er vores bedste ven. □

ANNA NADASDI

VÆRNEDE OM SIN SLÆGTSHISTORIE

Som fortalt til Blaine E. Anderson

Når Anna Nasdasdi arbejder i templet, ser man tydeligt hendes begejstring. Det er nemt at forstå denne begejstring, når man kender hendes historie.

Søster Nadasdi er født i Ungarn og vokset op i den græsk-katolske tro. Hendes far, som arbejdede i USA som ung, fortalte hende mange beretninger fra det fjerne, „forjættede land".

Hun var endnu kun en ung pige under den anden verdenskrig, da hendes land blev besat. Der var stor fare på færde i de år, og hun havde altid familiens slægtshistoriske optegnelser på sig, for over for

Phil Shurtleff

myndighederne at bevise, at hun ikke var jøde. Optegnelserne dækkede over 100 år, og de lå omhyggeligt indpakket i hendes håndtaske, der var flettet af majsplantens blade.

Da krigen var slut, giftede hun sig. Hun og hendes mand besluttede sig til at forlade Ungarn, men kunne ikke få udrejsetilladelse. Den eneste udvej til omverdenen var gennem et minefelt, der var overdækket med pigtråd og blev bevogtet af soldater, som sad i skydetårne. Efter nogen tids overvejelser, besluttede de sig til at vove den farefulde rejse en nat. Under deres kvalfulde kravlen over minefeltet, forventede de hvert øjeblik at blive sprængt i luften af en mine, blive viklet ind i pigtråd eller skudt. „Herren må have været med os," siger søster Nadasdi, „for vi kom sikkert til Østrig. Det eneste, vi havde med os, var det tøj, vi havde på, samt min slægtshistoriske optegnelse. Jeg syntes, at jeg måtte bringe mine optegnelser med mig, selv om det gjorde det endnu vanskeligere at kravle over minefeltet."

„Omsider forstod jeg, hvorfor jeg havde medbragt min families slægtshistorie, da jeg forlod Ungarn."

Da det ikke var muligt at finde en sponsor, som kunne garantere for dem i USA, emigrerede ægteparret til Australien. Men erindringerne om faderens beretninger fra USA, forblev i hendes tanker.

En nat havde søster Nadasdi en usædvanlig drøm. Hun så en smuk bygning med mange tårne, omgivet af smukt græs og smukke træer. Hun så glade mennesker gå ind og ud af bygningen. Da hun vågnede, stod drømmen om bygningen stadig tydeligt i hendes erindring, men hun anede ikke noget om, hvad det var for en bygning eller hvor den lå. Hun tænkte ofte på sin drøm og spekulerede på, hvad den mon betød.

I 1954 blev søster Nadasdi og hendes mand skilt.

Årene gik og hun havde succes i sit arbejde som kontordame på et offentligt kontor. Men søster Nadasdi syntes, at der manglede noget vigtigt i hendes liv. Følelsen blev stadig stærkere, og derfor besluttede hun sig til at bede til Gud. I sin ensomhed og fortvivlelse, fandt hun en afsides plet, hvor hun kunne anråbe Herren. Da hun havde berettet om de mange fortrædeligheder i sit liv, bad hun: „Hvis der findes en udvej, vil du så ikke nok vise mig den?"

Næsten umiddelbart efter sin bøn, mødte hun to sidste dages hellig missionærer, som var på vej ind i den ejendom, hvor hun boede. Da de havde præsenteret sig og forklaret formålet med deres besøg, tænkte søster Nadasdi: „Da jeg bad til Herren, var disse to unge mænd allerede på vej ind i mit liv. De har bestemt et svar til mig."

Søster Nadasdi var modtagelig for evangeliets budskab, men det berørte hende især, da de viste hende et billede af Salt Lake templet, og hun genkendte den smukke bygning fra sin drøm. „Hvis jeg ikke havde kunnet støtte mig til stolens armlæn," sagde hun senere, „så var jeg faldet på gulvet!" Som svar på hendes store interesse, forklarede ældsterne læren om tempelarbejdet for både levende og døde.

„Omsider forstod jeg, hvorfor jeg havde medbragt min families slægtshistorie, da jeg forlod Ungarn," siger hun. Efterhånden som missionærerne fortalte mere, vidste hun, at hun ville tilslutte sig Kirken og en dag tage til Salt Lake for at gøre tempelarbejde for sig selv og sin familie.

Søster Nadasdi *blev* døbt, og hun tog den lange rejse fra Australien til Salt Lake City, for at få udført tempelordinanserne for sig selv og sin familie. Efter et besøg i sit fædreland, Ungarn i 1983, flyttede hun til Salt Lake City, hvor hun lever som pensionist og har fået opfyldt sit største ønske om at tjene i Herrens hus, sådan som hun drømte om det så mange år før. ☐

„JEG BLIVER KUN EN TIME"

Robert K. Rey

Jeg troede længe at begejstringen for evangeliet kun ramte nyomvendte og missionærer, der lige var vendt hjem. Jeg følte, at evangeliet var sandt, men det var ikke levende for mig. Det tog mig adskillige år at lære, at man kan gøre evangeliet levende ved at gå den anden mil – hjælpe andre og glemme sig selv i tjenesten for dem.

I fem år var jeg ikke aktiv i Kirken. Da jeg besluttede mig til atter at blive aktiv, gik jeg helhjertet i gang med at efterleve evangeliet.

Men efterhånden som tiden gik, mistede jeg mine illusioner. Nogle af de kirkemedlemmer, jeg kendte, var ikke ligefrem noget eksempel på en kristen livsførelse. Andre var sløsede med deres arbejde. Jeg begyndte at synes, at det var et urealistisk mål at ville føre en kristen tilværelse.

Jeg fortsatte studierne i min uddannelse, og var stadig aktiv i Kirken, men mine tanker begyndte at kredse sig om min karriere. Det blev mere og mere en slags ritual at gå i kirke. Det var ikke evangeliet, der gav mig den største tilfredsstillelse.

En dag slog det mig: Jeg levede ikke op til det, som jeg vidste var sandt!

Jeg begyndte at gøre mig en anstrengelse for at holde sabbatsdagen hellig. Jeg forsøgte at forstørre min kaldelse, læse konferencetalerne i Kirkens blade, og gå til korøvelse. I mit arbejde som hjemmelærer, hjalp jeg mine familier, hvor jeg kunne, mellem besøgene. Men selv om jeg gjorde alt, hvad jeg kunne, følte jeg ingen større åndelighed. Jeg spekulerede på, om det mon nogensinde ville lykkes mig.

Så gjorde jeg noget andet.

Ved et præstedømmemøde blev det bekendtgjort, at en familie havde brug for hjælp, fordi de skulle flytte. Jeg plejede ellers at overhøre den slags bekendtgørelser, fordi jeg ikke kendte disse mennesker, og mente at deres nærmeste venner og slægtninge ville hjælpe dem. Jeg havde også en stram tidsplan i mine studier, så jeg måtte læse meget. Men denne gang besluttede jeg mig til at hjælpe.

Den aftalte dag, cyklede jeg hen til dem. Jeg følte mig noget bagvendt, jeg ville ikke have, at de skulle tro, at jeg ville vise, hvor „god jeg var". Da jeg kom ind i deres hus og så alle flyttekasserne, som skulle bæres ud i flyttevognen, mistede jeg næsten gnisten. „Jeg bliver kun en time," tænkte jeg ved mig selv. „Så har jeg gjort min pligt."

Jeg følte mig stadig fjollet over at hjælpe mennesker, som jeg praktisk talt ikke kendte, og begyndte at bære kasser ud til bilen.

Så skete der et lille mirakel. Jeg begyndte at nyde arbejdet. Jeg „glemte mig selv" i tjenesten, og blev der hele eftermiddagen, lige til flyttebilen var pakket.

Da jeg cyklede hjem, svedte jeg, men jeg havde det vidunderligt.

Klokken 4 næste morgen, vågnede jeg fuld af begejstring. Over hvad? Fordi jeg havde gjort noget, som jeg ikke før havde gjort. Og det føltes pragtfuldt!

„Jeg ville ønske, at jeg kunne bevare denne følelse altid," tænkte jeg. Jeg har engang hørt en generalautoritet sige, at han havde „medgang og modgang" i tilværelsen, som enhver anden – han skulle bare lære at drage nytte af sin „medgang". Jeg besluttede mig til at drage nytte af min „medgang". Jeg lagde mig på knæ, og udøste mit hjerte for min himmelske Fader. Jeg mærkede, hvordan jeg fyldtes med varme, og tårerne fik frit løb. Omsider smagte jeg frugterne af mine anstrengelser for at blive bedre til at efterleve evangeliet.

De verdslige belønninger virker så tomme i sammenligning med den fred og lykke, jeg følte i bevidstheden om, at jeg levede i harmoni med Herrens vilje. Jeg havde lært, at evangeliet handler om at elske og tjene hinanden. Der er intet, der kan stille tørsten så varigt som evangeliets levende vand, Jesus Kristus. □

Robert K. Rey bor i West Bountifuls 6. ward, West Bountiful stav, Utah.

Mitchell W. Heinz

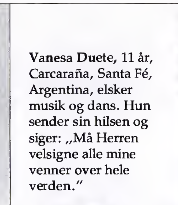
BØRNESTJERNEN

ISBN 0107-2145

August 1989

KREATIVE NYE VENNER

Vanesa Duete, 11 år, Carcaraña, Santa Fé, Argentina, elsker musik og dans. Hun sender sin hilsen og siger: „Må Herren velsigne alle mine venner over hele verden."

Ilda Maribel Martinez Padilla, 5 år, San Pedro Sula, Honduras.

Maxeuler Lopes Abrão e Silva, 6 år, Anápolis, Goiás Brasilien, elsker at svømme, lytte til musik og læse i Mormons Bog.

Loretta Tuominen, 8 år, Masku, Finland, elsker dyr. Hun holder meget af sport og af at samle på klistermærker.

Marisol Maurelli, 11 år, Carcaraña, Santa Fe, Argentina, vil gerne være missionær en dag. Hun elsker at synge og danse, løbe på skøjter og gøre gymnastik.

Adriadne Abrão da Silva, 10 år, Anápolis, Goiás, Brasilien, kan lide at spille klaver og synge. Hun elsker at læse i Mormons Bog.

Gabriel Ubaldo Caillet Bois Carcaraña, Santa Fé, Argentina, kan godt lide at komme i Kirken og høre om evangeliet. Han elsker at spille rundbold og cykle.

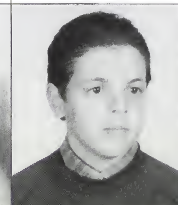

Fabiana de Souza Petrucci, 8 år, João Pessoa, Paraíba, Brasilien, elsker at lege udenfor og at plukke blomster og frugt på sin bedstefars gård. Hun elsker at læse i skrifterne.

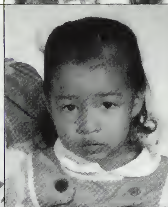

Beatta Tuominen, 7 år, Masku, Finland, elsker katte og at lege med dukker.

Ilda Maribel Martinez, 5 år, fra San Pedro Sula i Honduras, kan godt lide at lede familieaftenerne og at lege med sine to små søstre.

Ariadne Abrão da Silva, 10 år, Anápolis, Goiás, Brasilien (hendes tegning forestiller Enos).

Nestor Moises Bertolatto, 8 år, Carcaraña, Santa Fe, Argentina, kan godt lide at spille fodbold. Han har tre søstre, Griselda Isabel, 1 år, Jorgelina Beatriz, 7 år og Claudia Giselda, 5 år.

Erika Adriana Martinez Padilla, 2 år, fra San Pedro Sula, Honduras, kan godt lide at synge salmer til familieaftenen og hun er meget ærbødig under familiebønnerne.

Primarybørn i Bischofswerda gren, i Østtyskland har i fællesskab lavet et billede af „Edens have", som I kan se i Børnestjernen i denne måned. Børnene hører til Freiberg stav, hvor der blev indviet et tempel for tre år siden. De elsker Primary og at lære om skrifterne. De er alle gode venner.

Hej! Vi vil gerne sætte jeres billeder og tegninger i Stjernen under „Nye venner" og „Vore kreative venner". Send os dit billede og/eller en tegning med dit navn, din alder, dit land, og lidt om dig selv, til – Stjernens redaktion, Hans Egedesgade 2, 2200 København N.

Af hensyn til tilrettelæggelsen vil de udvalgte billeder og tegninger først komme i bladet efter mindst 6 måneder. Den angivne alder skal være den, man havde, da billedet blev taget og da tegningen blev lavet. Vi beklager, at billeder og tegninger ikke kan returneres.

Renata Gavioli, Carcaraña, Santa Fé, Argentina.

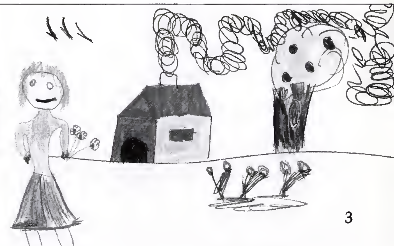
Maxeuler Lopes João e Silva, 6 år. Anápolis, Goiás, Brasilien (hans tegning forestiller Jesus, der velsigner de små børn).

Gabriel Ubaldo Caillet Bois, Carcaraña, Santa Fé, Argentina.

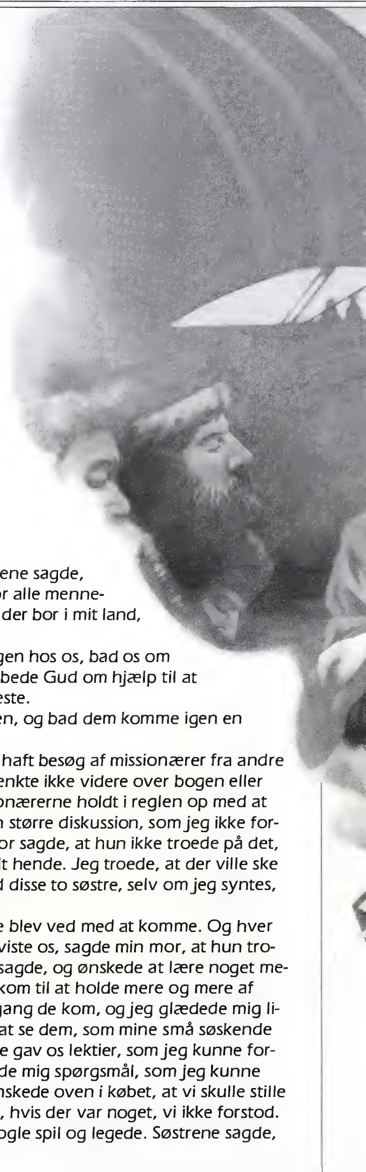
Virika Tuominen, 5 år, Masku, Finland.

Julieta Malvina Gavioli, 4 år, Carcaraña, Santa Fé, Argentina.

MIN BØN BLEV BESVARET

Kiko Candatten – som fortalt til Teri Jenks

Første gang de to damer bankede på vores dør, vidste jeg ikke, hvad jeg skulle tro. De kaldte sig søstre og sagde, at de var missionærer fra en kirke med et langt navn, som jeg ikke kunne huske. Jeg havde aldrig før hørt om den kirke, og jeg syntes ikke, at de lignede missionærer. De missionærer, jeg kendte fra andre kirker, lignede gamle mænd og kvinder. De lagde ikke så meget mærke til os, fordi vi kun var børn, selv om jeg var næsten 10 år, og nogen sagde, at jeg var en ung mand.

Min mor inviterede missionærerne indenfor, og de fortalte om en dreng, der hed Joseph, som havde haft et syn, nøjagtigt ligesom profeterne i bibelhistorien. Da Joseph var 17 år, bad han en aften til Gud, og en engel, som hed Moroni, viste sig for ham. Englen fortalte ham om nogle guldplader, som lå skjult i en høj. Englen fortalte Joseph, hvor han skulle se efter pladerne, og hvad han skulle gøre med dem. Kan I forestille jer, hvordan det ville være, hvis en engel kom og fortalte jer om et skjulested, hvor der lå nogle rigtige guldplader. Det lød som det dejligste eventyr. Jeg var så nysgerrig efter at få noget mere at vide om de guldplader.

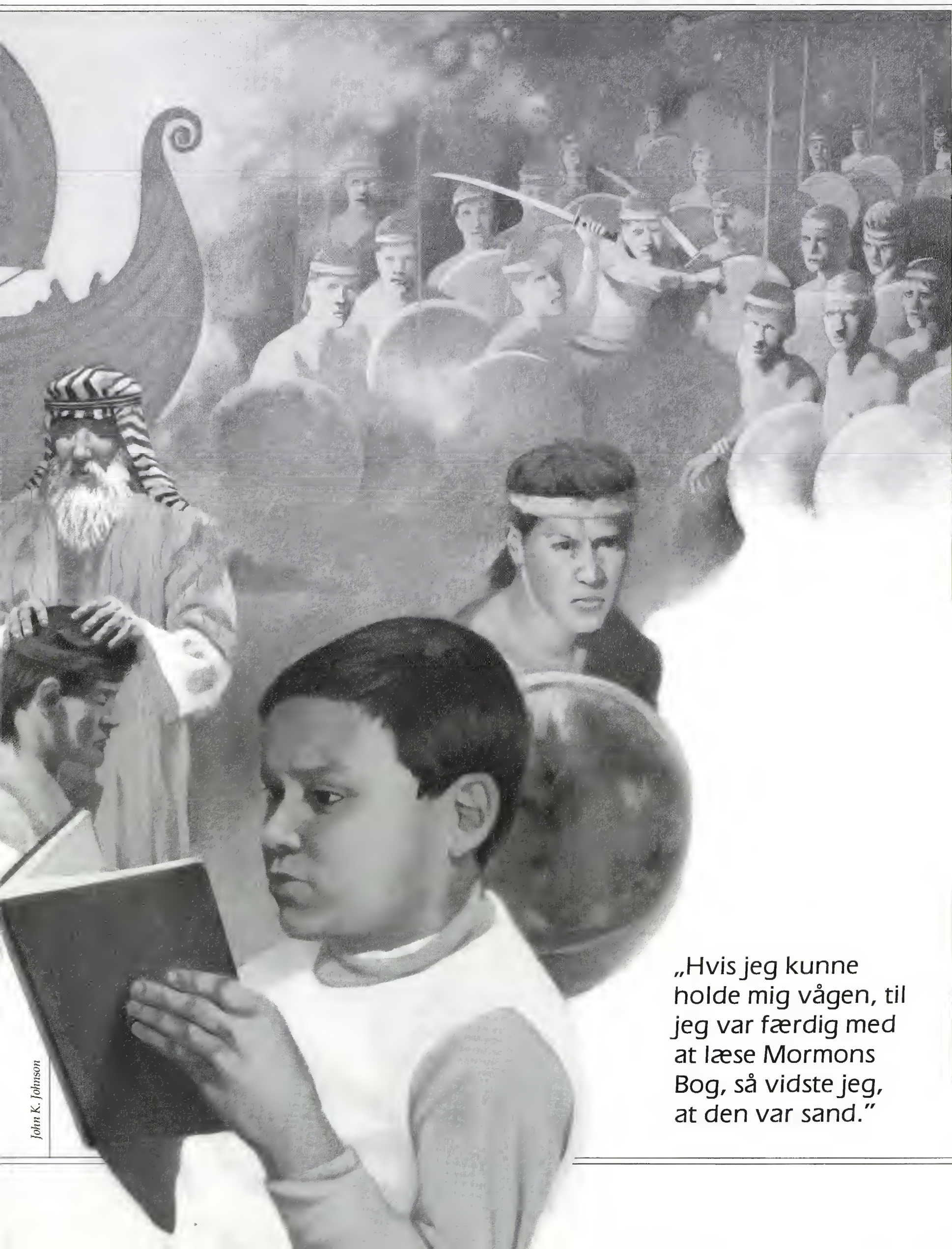
Søstrene viste os en bog. De sagde, at det var oversættelsen af de plader, der var skrevet på i gamle dage. Gud havde givet Joseph magt til at oversætte det, der stod på dem, til et sprog, som vi forstod. Det, som stod på dem, skete altsammen i USA, men søstrene sagde, at bogen var for alle mennesker, også dem der bor i mit land, Brasilien.

De efterlod bogen hos os, bad os om at læse den og bede Gud om hjælp til at forstå det, vi læste.

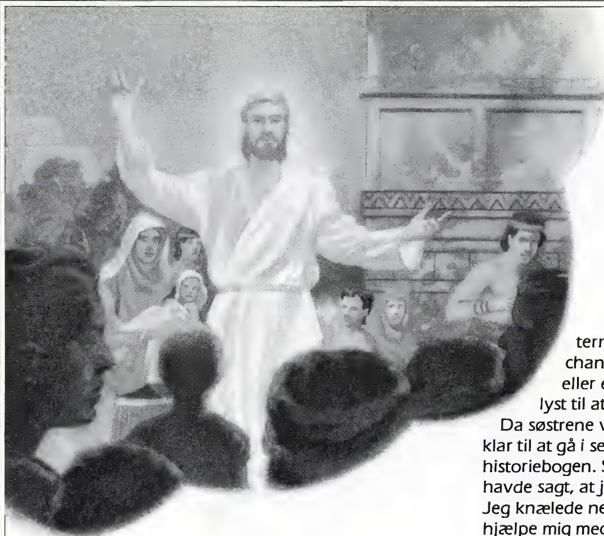
Mor beholdt den, og bad dem komme igen en anden dag.

Vi havde før haft besøg af missionærer fra andre kirker, så jeg tænkte ikke videre over bogen eller søstrene. Missionærerne holdt i reglen op med at komme efter en større diskussion, som jeg ikke forstod, og min mor sagde, at hun ikke troede på det, de havde fortalt hende. Jeg troede, at der ville ske det samme med disse to søstre, selv om jeg syntes, at de var søde.

Men søstrene blev ved med at komme. Og hver gang de underviste os, sagde min mor, at hun troede på det, de sagde, og ønskede at lære noget mere af dem. Jeg kom til at holde mere og mere af dem, for hver gang de kom, og jeg glædede mig lige så meget til at se dem, som mine små søskende gjorde. Søstrene gav os lektier, som jeg kunne forstå, og de stillede mig spørgsmål, som jeg kunne svare på. De ønskede oven i købet, at vi skulle stille dem spørgsmål, hvis der var noget, vi ikke forstod. Så spillede vi nogle spil og legede. Søstrene sagde,

„Hvis jeg kunne holde mig vågen, til jeg var færdig med at læse Mormons Bog, så vidste jeg, at den var sand."

at jeg var *lindo* med mit glatte, brune hår og mine store brune øjne. Jeg rødmede, fordi det ikke er ret tit, at folk siger til mig, at jeg er pæn.

Det varede ikke længe før vi fulgtes med dem i kirke og gjorde som de andre børn i Primary. Min lærer var meget sød og rar og spurgte mig endda, om jeg ville være én af de vise mænd til julespillet, *festa de Natal*. Mine søskende skulle synge med i koret. Jeg læste i Bibelen om Jesu fødsel, så jeg kunne lære min rolle udenad. *Reis Magos*, de vise mænd, spillede en vigtig rolle, og jeg var så glad, fordi jeg fik lov at være én af dem.

På dette tidspunkt spurgte søstermissionærerne, om vi ville døbes. Da jeg talte med min mor om det, sagde hun, at hun havde bedt Gud om forståelse, og vidste, at det, som søstrene underviste i, var sandt, og hun syntes vældig godt om Kirken. Hun vidste, at Mormons Bog var fra Gud, og hun ønskede også, at jeg skulle vide det. Når jeg bad for at få at vide, om det søstrene sagde var rigtigt, fik jeg en god følelse, men jeg var ikke sikker på, at jeg havde et vidnesbyrd om Mormons Bog, sådan som de sagde, at jeg skulle have.

En dag kom søstrene med en *uma surpresa* – en overraskelse, som kunne hjælpe mig og mine søskende til at vide, om Mormons Bog var sand. Det var en bog med billeder og fortællinger om profeterne i Mormons Bog. „Her få du en chance for at vide, om bogen er sand eller ej," tænkte jeg ved mig selv. Jeg fik lyst til at læse den lige med det samme.

Da søstrene var gået den aften, gjorde jeg mig klar til at gå i seng, og så begyndte jeg at læse i historiebogen. Så kom jeg i tanke om, at søstrene havde sagt, at jeg skulle bede, før jeg læste i den. Jeg knælede ned og bad vor himmelske Fader om at hjælpe mig med at få at vide, om Mormons Bog var sand. Jeg sagde, at hvis jeg kunne holde mig vågen, til jeg var færdig med at læse bogen, så vidste jeg, at den var sand. Og så begyndte jeg at læse. Jeg syntes, at det var spændende at læse om den store rejse, som Lehi og hans familie gjorde med *barca* (skib) over havet, og om krigene mellem folkene i landet. Jeg syntes, at det var spændende at læse om de 2000 *jovens querreiros* – de unge krigere – der kæmpede for at forsvare deres familier. Jeg ville ønske, at jeg var én af dem. Inden jeg vidste af det, var jeg færdig med at læse bogen. Og jeg var slet ikke søvnig.

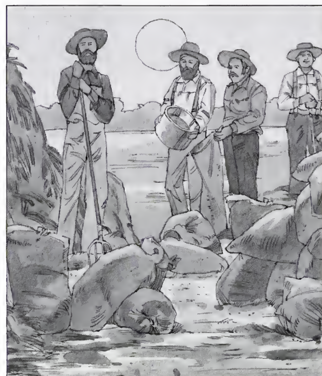
Så vidste jeg, at Mormons Bog var sand og at alt det, søstrene havde lært os, var sandt. Men det bedste ved det hele var, at jeg vidste, at vor himmelske Fader elskede mig så højt, at han ville besvare min bøn. Nu vidste jeg, at hvis jeg ville holde hans bud, så ville han besvare mine bønner. Og så var jeg parat til at blive døbt.

Min mor og jeg forberedte os på at blive døbt. Mine søskende var endnu ikke gamle nok, men de kunne næsten ikke vente, til det blev deres tur. Da ældsten døbte mig og jeg kom ned i vandet, var jeg så stolt og glad, fordi jeg nu var blevet medlem af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige – et navn, som jeg aldrig nogensinde ville glemme mere. ☐

Kiko og hans mor blev døbt i december 1986. De er medlemmer af 5. ward i Curtiba, Curtibas østre stav i Brasilien.

TIENDE

HISTORIER FRA LÆRE OG PAGTER

Da Joseph Smith bad til vor himmelske Fader om at få at vide, hvor meget de hellige skulle betale i tiende, fik han en åbenbaring. I juli 1838 fik Joseph at vide, at de hellige skulle betale *en tiendedel* af alt, hvad de ejede i tiende (L&P 64:23; L&P 119). I Bibelen står der, at de hellige, som ikke betaler tiende, bedrager Gud (Malakias 3:8-9).

I Kirkens første tid, betalte de hellige tiende på mange forskellige måder. Udover at betale en tiendedel af alle de penge, de tjente (som f.eks. en tiøre af hver krone), betalte de også en tiendedel af deres kornhøst, af kyllinger, mælk og grøntsager.

Vore tiendepenge bliver brugt til at bygge templer for, og som hjælp til missioneringen. Kirken køber mad og tøj til fattige kirkemedlemmer for nogle af tiendepengene. Nogle af pengene bruges også til at hjælpe mennesker, der bruger al deres tid til at arbejde for Herren.

Vi skal betale tiende, for at være værdige til at få præstedømmet og for at komme i templet. Vor himmelske Fader har lovet, at han vil velsigne os på mange vidunderlige måder, når vi adlyder hans befaling om at betale tiende.

De velsignelser, vi modtager, vil ikke altid være i form af penge. Der findes en sand historie, om en mand der hed Edward Stokes Rich, der viser, hvordan vi kan blive velsignet ved at betale vores tiende.

Da Edward Stokes Rich var 12 år, måtte han gå på arbejde for at hjælpe sin familie med at tjene penge, fordi han ingen far havde. Han arbejdede om natten på en lokal avis. Han gav sin mor alle de penge, han tjente, og hun tog tiende fra, som han kunne give sin biskop.

En måned sagde hans mor: „Edward, jeg ved, at du mangler en varm overfrakke, og at du må gå mange kilometer til og fra dit arbejde hver nat. Nu, hvor vinteren kommer, vil det blive meget koldt, når du skal hjem kl 4-5 om morgenen. Derfor giver jeg dig disse penge, så kan du enten betale din tiende eller købe dig en overfrakke. Jeg vil overlade afgørelsen til dig selv."

Han gjorde nøjagtigt, som hun vidste, han ville gøre. Edward skrev senere: „Jeg tog mine penge og gik omgående hen til biskoppen, hvor jeg betalte min tiende."

En uge senere kom hans tante Mary på besøg, og hun medbragte en overfrakke, som én af hendes sønner var vokset fra. Den passede Edward fint og „var en bedre overfrakke end den, han kunne have købt". Fra den dag af, skrev Edward, betalte han altid gavmildt sin tiende og andre ydelser til Kirken. (Se *Den danske Stjerne,* december 1982, s. 6-7).

Der er mange beretninger om velsignelsen ved at betale tiende. Hvis vi adlyder dette bud, kan vi få mange velsignelser af Herren. I Bibelen giver Herren Malakias et løfte:

„Bring hele tienden til forrådshuset . . . sæt mig på prøve dermed, siger Hærskarers Herre, om jeg da ikke *åbner eder himmelens sluser og udøser velsignelse over eder i overmål"* (Malakias 3:10. Fremhævelse tilføjet). ☐

„Hvor mange skal der til for at holde familieaften?"

Judyth F. Barton

To? Tre? En?"

En rådgiver i et stavspræsidentskab stillede dette spørgsmål ved et møde, jeg var til for mange år siden. Han svarede, at der kun er brug for ét enkelt menneske, og udfordrede derpå alle til at holde familieaften hver eneste uge. Familieaften, når man er helt alene? Lyder det realistisk? Hvordan gør man det?

I de år, der er gået, siden jeg hørte denne udfordring, har jeg forsøgt at holde familieaften på forskellige måder: Været samme med andre familier, tilsluttet mig en gruppe enlige (frivilligt eller efter opgave), og holdt familieaften helt alene. Jeg har fundet forskellige måder at holde familieaften på, og jeg har nydt stor udvikling ved det.

Jeg ved af egen erfaring, at familieaftenen kan være en velsignelse i tilværelsen for en enlig.

Steve Bunderson

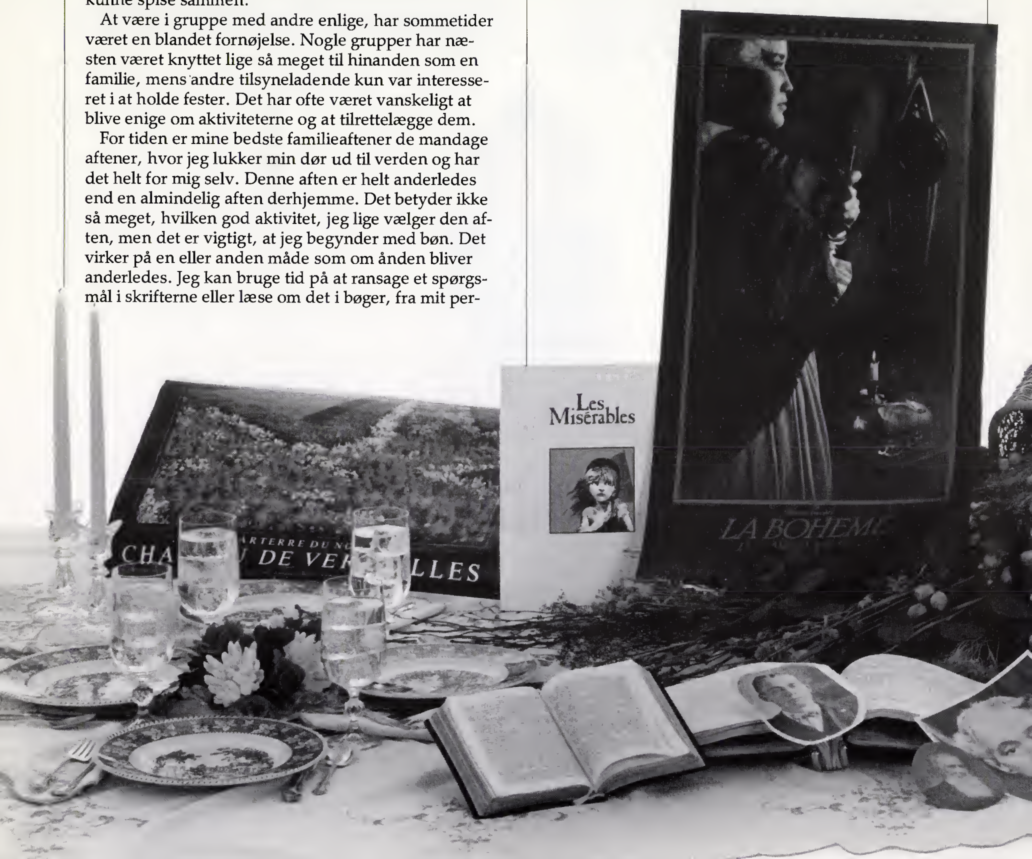
I de første par år, jeg var medlem af Kirken, satte jeg især pris på at blive inviteret til andre familiers familieaften. Selv om det var nemt at komme til at føle sig som observatør fremfor deltager, gav det mig mulighed for at se, hvordan trofaste sidste dages hellige familier fungerer. Lige siden jeg tilsluttede mig Kirken som ung, har disse oplevelser været uhyre værdifulde for mig.

Jeg har også haft vellykkede familieaftenen, som en god veninde i Texas og jeg tilrettelagde sammen. Vi mødtes om søndagen, hvor vi holdt lektie og spiste middag sammen, den ene uge hos hende og den næste hos mig. Vi boede begge to alene, og foruden lektierne nød vi også vort venskab. Disse møder gav os en god grund til at tilberede et godt måltid mad, som vi kunne spise sammen.

At være i gruppe med andre enlige, har sommetider været en blandet fornøjelse. Nogle grupper har næsten været knyttet lige så meget til hinanden som en familie, mens andre tilsyneladende kun var interesseret i at holde fester. Det har ofte været vanskeligt at blive enige om aktiviteterne og at tilrettelægge dem.

For tiden er mine bedste familieaftener de mandage aftener, hvor jeg lukker min dør ud til verden og har det helt for mig selv. Denne aften er helt anderledes end en almindelig aften derhjemme. Det betyder ikke så meget, hvilken god aktivitet, jeg lige vælger den aften, men det er vigtigt, at jeg begynder med bøn. Det virker på en eller anden måde som om ånden bliver anderledes. Jeg kan bruge tid på at ransage et spørgsmål i skrifterne eller læse om det i bøger, fra mit personlige bibliotek. Eller jeg kan beskæftige mig med en kulturel aktivitet. Disse aftenen kan virkelig være en velsignelse. Den kundskab, jeg opnår derved, betyder ofte, at jeg træffer bedre beslutninger.

Jeg har opdaget, at jeg kan drage nytte af ideer fra familieaften-håndbøger fra tidligere år og ligeledes fra den nuværende Familieaften, Idé- og Håndbog. (Den kan bestilles på Nordisk Distributions Center [PBHT5197]). Det kan være svært for de af os, som ikke har ægtefælle og børn, at klare lektier om familier og familieforhold, men disse lektier kan ofte tilpasses og lære os noget om menneskelige forhold. Evnen til

at omgås andre er også vigtig for enlige, om ikke andet som en hjælp i vores daglige profession. Vi må heller aldrig glemme vort evangeliske håb om at sådanne lektier en dag vil vise sig nødvendige, når vi engang får en evig ægtefælle og selv får børn.

Udover de familieorienterede lektier, er der også lektier, som er direkte anvendelige i vores enlige situation, og mange af lektierne kan anvendes af alle og enhver, ikke blot af familier med børn.

Under en sælig familieaften, studerede jeg min patriarkalske velsignelse, for at finde nogle budskaber, som vedrører mig i dag. Jeg fik tårer i øjnene, da jeg følte en fornyet kærlighed til min himmelske Fader. Jeg blev atter virkelig taknemmelig for denne personlige åbenbaring og vejledning. Kort tid derefter planlagde jeg at holde en målsætningsaften. Somme tider føler jeg mig utrolig påvirket af andres målsætninger – af mål, der ikke rigtigt passer til mig. Under min familieaften ændrede jeg kurs og begyndte at overveje mine egne evige prioriteter.

Vi har allesammen brug for at give os tid til at bedømme vores levevis og aktiviteter efter evangeliets standarder. Familieaftenen kan, ligesom tempelbesøg, hjælpe os til at udelukke røster, der lyder fra medier, arbejdskammerater og bekendte, som måske ikke lever op til vores standarder. Vi kan være ærlige over for os selv og påny forpligte os over for de idealer, vi værdsætter. En enlig kan til sin familieaften blandt andet også læse en god bog, arbejde på sin slægtshistorie, velfærds- og tjenesteprojekter, samt missionere. Man kan ligeledes skrive et brev til én af sine kære eller en ven.

Somme tider synes jeg ikke, at jeg har tid nok til at gøre det hele. Men uanset, hvilke krav der stilles til min tid, har jeg erfaret, at det er vigtigt at give sig tid til at få åndelig næring og udvikling. Familieaftenen hjælper mig til at styrke min tro og få større kundskab.

Det passer måske ikke alle at holde familieaftenen alene, sådan som jeg gør det. Det er bedst at overlade til den enkelte enlige, hvordan han eller hun synes det er bedst at holde familieaften. Enhver må vælge den måde, som passer til hans eller hendes situation og personlighed. Men enlige medlemmer, som ingen børn har, må ikke tro at familieaftenen kun er for en traditionel familie. Jeg ved af egen erfaring, at familieaftenen også kan være en velsignelse for en enlig. □

Judyth F. Barton bor i Lincoln gren, Bangor stav i Maine.

EN NAT PÅ TIMPA

Luften var isende kold deroppe, i næsten 3600 meters højde, mens solen hurtigt gik ned bag bjergene på den anden side af dalen, og de første stjerner kom til syne. Der var tusinder af andre lys, som blinkede mere end 2100 meter under mig, mens Utah-dalens beboere gik til middagsbordet i deres lune hjem.

Jeg havde det dejligt i min sovepose, men jeg undrede mig. Hvordan kunne jeg forklare den underlige trang, som havde ført mig gennem sne og is op til toppen af Timpanogosbjerget sidst i oktober måned? Klatreturen var kold og vanskelig. Hvorfor havde jeg gjort det?

Jeg var i gang med andet år af mit jurastudium, og selv om jeg var vant til at vandre i bjergene, så havde jeg ikke gjort det i månedsvis. Den første efterårssne havde lagt sig som et tæppe på skråningerne af det høje bjerg, da jeg pludselig fik denne uimodståelige trang til at tilbringe en nat på toppen af Timpanogosbjerget.

Det virkede som en skør idé, men ved middagstid trak jeg alligevel mit campingudstyr frem, pakkede og kørte op til bjergdalen, hvor stien begynder.

„Den første efterårssne havde lagt sig som et tæppe på skråningerne af det høje bjerg, da jeg pludselig fik denne uimodståelige trang til at tilbringe en nat på toppen af Timpanogosbjerget."

ANOGOSBJERGET

Scott Kearin

Mark Beuhner

„Jeg hørte i drømme én råbe om hjælp."

Var jeg ude på eventyr? Havde jeg blot brug for en afveksling i den daglige rutine i mit jurastudium? Jeg vidste det ikke.

Der var kun et par timer til det blev mørkt, da jeg påbegyndte turen, så jeg skyndte mig afsted langs stien mellem de spredte træer. Det varede ikke længe, før jeg var i gang med klatreturen ad bjergets stejle østside.

Da jeg var kommet et par kilometer opad, så jeg til min store overraskelse også en anden, som var på vej op ad stien foran mig. Da jeg kom nærmere, så jeg, at det ikke var nogen almindelig bjergbestiger. Det var en midaldrende kvinde, som møjsommeligt og besværligt kæmpede sig vej mod toppen. Hun havde kun en lille rygsæk med, og intet overlevelsesudstyr til natten.

Hun sagde, at hun var startet om morgenen. Hun fortalte stolt, at det var hendes første bjergtur nogensinde, og at hun var fast besluttet på at nå toppen.

„Lad ikke din beslutsomhed få dig i vanskeligheder," advarede jeg hende. „Du vil formodentlig ikke nå toppen før mørkets frembrud. Du må hellere gå tilbage nu, ellers skal du finde vej tilbage i mørke."

Jeg fortsatte forbi hende op ad stien, i sikker forvisning om, at hun ville vende om et øjeblik efter. Hun havde trods alt ingen sovepose med sig. Hun kunne fryse ihjel, hvis hun var nødt til at blive på bjerget natten over.

På min klatretur kom jeg forbi en sø på bjergets østlige side, og travede videre gennem nyfalden sne i ca. 3000 meters højde. Efter en rystende og udmattende klatretur ad den stejle skråning på den nordlige side af toppen, kom jeg til en endnu stejlere stigning på ca. 150 meter over spredte snedriver og is. Et fald her ville medføre en ukontrolleret glidetur flere meter ned.

Da jeg omsider havde overstået min klatretur på den knivskarpe bjergryg, var jeg nået de ca 3580 meter op på toppen af Timpanogosbjerget. Den stejle bjergside mod vest, lige under mine fødder gav mig en ubeskrivelig udsigt over Utah og Salt Lakes dale.

Jeg rullede min sovepose ud under et lille læskur, som står på bjergtoppen. Det hårde stengulv ville ikke være rart at ligge på, men læskurets metalsider kunne i det mindste forhindre mig i at rulle ud over bjergsiden.

Temperaturen dalede hastigt, da solen var gået ned. Jeg nød udsigten i et par minutter, hvorpå jeg trak mig tilbage til min varme sovepose for at gå til ro for natten.

Mens jeg sov, hørte jeg i drømme én stemme. Stemmen råbte om hjælp. Råbet fortsatte, indtil jeg pludselig satte mig op i min sovepose og blev klar over, at det ikke var en drøm. Råbene kom dybt nedefra, men jeg hørte dem tydeligt gennem den klare natteluft.

Det forekom mig umuligt, men der var én eller anden – og jeg vidste hvem – der flakkede omkring på bjergets isside i kulde og mørke.

Jeg trak i bukser og jakke og fulgte min flakkende lommelygte i den retning, hvor råbene kom fra. Jeg fandt den midaldrende kvinde stå i totalt mørke på kanten af en ca. 300 meter høj klippe.

„Det blev mørkt, og jeg kunne ikke komme videre," forklarede hun. Hun forsøgte at virke rolig, men hun talte så nervøst, at jeg var klar over, at hun var meget bange. „Jeg for vild. Jeg troede ikke, at der var så langt til toppen! Jeg tabte min lommelygte ned ad skråningen for en time siden."

Hun rystede og snakkede, mens vi møjsommeligt bevægede os op ad bjergryggen. Hun hed Jane. Hendes mand ventede på hende i deres bil ved foden af bjerget, sagde hun.

Da vi nåede læskuret, gav jeg hende min sovepose og sagde, at hun skulle blive i den. Hun afslog lige straks, men da hun rystede over hele kroppen, gav hun efter til sidst. Jeg tog al mit varme tøj på og viklede mig ind i Janes lette sweater, hvorpå jeg gik til ro, med en korrekt formodning om, at det ville blive én af de længste og koldeste nætter i mit liv.

Jeg frøs alt for meget til at kunne sove, og Jane var alt for altereret, så vi holdt os vågne, og talte. På et tidspunkt i nattens løb kom jeg i tanke om den berømte naturforsker, John Muir (født i Skotland i 1838-1914) som overlevede en nat på en på gletcher i Alaska, ved at danse skotsk reel hele natten igennem. Jeg håbede ikke, at det blev så koldt, at jeg var nødt til at gøre det samme.

Ved 4-tiden om morgenen, da temperaturen var dalet til 15 graders frost, så vi lys fra lommelygter, der søgte rundt i mørket. Det var et redningshold, der befandt sig ca. 450 under os. Jeg signalerede med min lommelygte og råbte at Jane var i sikkerhed.

„Vi kommer, så snart det bliver lyst," råbte jeg. „Vent på os."

Lyden gik fantastisk godt igennem i den rolige bjergluft. Deres „Okay!" var nemt at høre, da de svarede os.

Da det første morgenlys nåede bjerget, begyndte vi vores nedtur ad den stejle, isklædte skråning. Men før vi nåede redningsholdet, knælede Jane og jeg ned sammen i sneen og takkede vor himmelske Fader, fordi vi undgik den store tragedie. Vores bøn, i 3000 meters højde, overbeviste mig om sandheden i det bibelske løfte: „Ikke én (spurv) falder til jorden, uden jeres Fader er med i det," – og langt mindre min nye veninde.

Da vi omsider kom ned fra bjerget, græd Janes mand af glæde og lettelse. Han var sikker på, at hun var død, lige til han så vores lys tidligt om morgenen. De, som havde meldt sig frivilligt til at være med i eftersøgningen og redningen, var ligeledes lettede. De sagde, at de fjernede ligene af mindre heldige bjergbestigere fra bjerget hvert eneste år.

Hvorfor skulle jeg sove på toppen af Timpanogosbjerget så sent på året? Da stod det mig ganske klart, og det gør det stadig, at jeg blev ført dertil for at sikre, at Jane kom sikkert ned fra bjerget. Jeg gjorde ret i at følge den uimodståelige trang til at klatre op i bjerget. Herren handler på en gådefuld måde, selv i 3000 meters højde. □

Scott Kearin er advokat og ældste i Millcreeks 5. ward, Millcreek Stake, Salt Lake City.

Scott Snow

MORMONS BOG

SOM VEJLEDNING FOR FORÆLDRE

Geri Brinley

Mine frustrationer voksede uge for uge. Tre små aktive børn og en fortravlet ægtemand, der sad i højrådet og snart skulle være missionspræsident, gjorde, at jeg fandt det stadig vanskeligere at holde mig åndeligt på toppen. Det hjalp mig at komme i kirken, men min mand havde ofte opgaver andre steder, så om søndagen var jeg alene om at holde et par små utålmodige barnefødder i ro, tørre tårerne af en andens kinder og skifte den lilles bleer. Jeg længtes desperat efter åndelig næring.

Jeg vidste, hvad jeg skulle gøre, men jeg vidste ikke, hvordan jeg skulle få det til at virke. Jeg havde set og læst ordene hundredevis af gange i hundreder forskellige lektier, og de stod mejslet uudsletteligt i mit sind.

Bed altid
Læs i skrifterne
Efterlev budene

Jeg holdt budene. Jeg bad, eller troede at jeg gjorde det. Og jeg forsøgte at læse i skrifterne, når som helst tiden tillod mig det. Der var bare det, at tiden ikke tillod mig det ret tit. De fleste af mine dage blev brugt på at fare fra den ene huslige krisesituation til den anden, så jeg næsten ikke kunne få tid til at læse instruktionerne med vaske- og rengøringsartiklerne, så at læse noget opløftende som skrifterne var helt umuligt.

Hvad havde Lehis rejse til det forjættede land desuden at gøre med mine problemer? Hvor stod det kapitel og skriftsted i Mormons Bog, der fortalte mig, hvordan jeg skulle bade en stædig 2-årig eller få en 4-årig til at samle sit legetøj op? Jeg var sikker på, at jeg havde mere relevante gøremål end at bekymre mig om, hvem der vandt den næste krig mellem nephiter og lamaniter. Jeg havde tre børn, der hele tiden sloges.

Og således blev ugerne til måneder, fyldt med huslige opgaver og ansvar i Kirken. Jeg imødekom villigt børnenes krav og behov, fordi jeg vidste, at Herren forventede det af mig på dette tidspunkt i mit liv. Men jeg kunne stadig ikke få tid til at læse i skrifterne. Der var nok at gøre for et enkelt menneske, forsvarede jeg mig undskyldende. Gjorde jeg måske ikke alt det, der forventedes af mig? Hvis jeg gjorde det, hvor blev så de forventede velsignelser af – glæden, freden i sjælen? Hvilken åndelig udvikling kunne man få ved at feje gulve og skifte bleer? Hvordan kunne jeg forene de daglige pligter og ansvar og børneopdragelse med den celestiale fred, som min sjæl hungrede efter?

Der måtte gøres noget for at lindre lidelserne i min ånd. Jeg var desperat. Jeg opdagede, at det eneste rolige tidspunkt, jeg havde, var, når jeg lukkede mig inde i et værelse 2-3 gange om dagen, for at få en privat, hjerte-til-hjerte samtale med min himmelske Fader. Jeg udøste virkelig min sjæl for ham.

Nogle uger senere kaldte vores biskop mig til at give den åndelige lektie i Hjælpeforeningen. Det var ikke netop den hjælp, jeg havde forventet, men jeg tog en dyb indånding og sagde ja. Denne kaldelse ændrede mit liv. Under de daglige studier og forberedelser, jeg måtte gøre for at kunne give disse lektier, lærte jeg to ting. For det første, at hvis incitamentet er stærkt nok – i mit tilfælde angsten for ikke at være tilstrækkelig forberedt – så fik jeg tid til at læse i skrifterne. For det andet, at når jeg bad, samtidig med at jeg ransagede skrifterne, så fik jeg svar på ethvert spørgsmål og fandt en løsning på alle mine problemer.

En dag slog det mig, at dersom skrifterne kunne besvare alle spørgsmålene i Hjælpeforeningens lektie-

Jeg ved ikke helt, hvorfor Gud har skånet mit liv indtil jeg blev så gammel, men én ting ved jeg – at lige nu har han på en helt forundelig måde åbenbaret for mig, at der er et absolut behov for, at vi sørger for et fremstød for Mormons Bog. I må bare hjælpe mig med denne tunge opgave, og få del i de velsignelser, som han har givet hele Kirken, ja alle Zions børn.

Præsident Ezra Taft Benson

hæfte, så burde de også kunne besvare spørgsmål om børneopdragelse. Jeg begyndte at læse i Mormons Bog med dette formål for øje. Når som helst jeg fandt noget om forældre, så nedskrev jeg henvisningen med et kort notat. Da jeg var færdig, arrangerede jeg de eksempler, jeg havde fundet, efter de principper de belærte om, og hvordan jeg anvendte hvert enkelt princip.

Jeg havde for eksempel svært ved at få mine børn til at enes. De sloges med hinanden, og ignorerede det, når jeg forlangte, at de skulle hjælpe med småpligter, indtil jeg insisterede eller blev vred, og for op eller afviste dem på de mest ubelejligede tidspunkter. Almas samtale med sine sønner i Alma 36-42 fik mig til at indse, hvor godt han kendte hver enkelt søn personligt, og hvor vigtigt det er at have et personligt forhold til hver enkelt barn. Min mand, Douglas, og jeg begyndte jævnligt at føre personlige samtaler med hvert enkelt barn og at gøre noget sammen med dem hver for sig. Det hjalp, at vi afsatte en særlig dag eller nogen tid til hver enkelt barn, og gøre sengetiden mindre hektisk og mere personlig. Vi opdagede, at når vi behandlede vores børn som individuelle personer, så følte de ikke så stor trang til at kræve vores opmærksomhed på negative måder. Efterhånden som de fik mere selvtillid og fandt deres plads i familien, blev de også mere samarbejdsvillige.

Et andet godt eksempel for forældre står i 2 Nephi 28:30, hvor Herren forklarer, at han kun underviser i det, som vi er parate til at acceptere og forstå. Vi lærer trin for trin, efterhånden som vores tro og lydighed bliver større. Når vi anvender dette princip over for vores børn, opdager vi, at vi er nødt til at vide, hvad hvert enkelt barn evner at forstå, at gøre og hvad de

føler på forskellige alderstrin. Så vil vi ikke bede et barn om at gøre mere, end det kan klare.

Da jeg gjorde det til en daglig rutine at læse i skrifterne, begyndte jeg også at undersøge, hvordan jeg selv holdt budene. Da jeg ændrede indstilling, lykkedes det mig at holde op med at betragte husligt arbejde og forældreansvar som pligter, men som muligheder for at komme til at ligne vor himmelske Fader mere.

Det er ikke altid nemt at bevare perspektivet, når børnene skændes, snavsetøjet hober sig op, og opvasken står i store stabler. Men sådanne tilbageslag er lettere at klare, hvis ånden ikke lider af underernæring. Nu, når jeg giver lektien i Hjælpeforeningen, kan jeg med fuld overbevisning bære mit vidnesbyrd om, at vi ikke støder på noget spørgsmål eller problem, som vi ikke kan finde svar eller løsning på, hvis vi ransager skrifterne. □

Geri Brinley bor i Dallas mission i Texas, hvor hendes mand, Douglas, er missionspræsident.

HVAD MORMONS BOG LÆRER OS OM BØRNEOPDRAGELSE

Her følger en liste over mine yndlingsskriftsteder om børneopdragelse.
Andre kan måske finde endnu flere anvendelige skriftsteder.

Princip	*Henvisninger*	*Anvendelse*
1. Faderen (eller moderen, hvis der ingen far er i hjemmet) skal være familiens åndelige leder og har ansvaret for børnenes undervisning.	1 Nephi 1:1 1 Nephi 15:30 1 Nephi 16:23-27	Faderen præsiderer ved familieaftenerne, bærer vidnesbyrd for familien, studerer dagligt i skrifterne med dem, er et eksempel, leder den daglige familiebøn, præsiderer ved familieråd og ærer sit præstedømme.
2. Begge forældres forældreansvar begynder mens barnet er spædt, og forældrerollen er evig.	2 Nephi 4:5-6 Alma 56:47-48 Mosiah 27	Det er nødvendigt hele tiden at holde en nær kontakt med det enkelte barn, for at det kan udvikle tillid til forældrene. Forældre må aldrig give op over for et barn, men skal hele tiden bede for det, elske det og velsigne det.
3. Det er yderst vigtigt at holde en personlig kontakt med hver enkelt.	Alma 36-42	Hav regelmæssige samtaler med hvert enkelt barn. Gør noget sammen med hver enkelt, så de får nogle særlige oplevelser sammen med deres forældre.
4. Betragt hvert enkelt barn som en personlighed.	3 Nephi 26:9	Find ud af, hvad børn på forskellige udviklingstrin kan klare rent fysisk, mentalt og følelsesmæssigt. Forvent ikke for meget af dem, alt for hurtigt. Børn må have tillid til deres far og mor, før de kan få tillid til sig selv.
5. Forældre må være ydmyge, lærvillige og parate til at indrømme en fejltagelse.	Alma 36	Indrøm, når I som forældre har gjort fejl, har rettet en beskyldning mod en forkert og været for hård. Bed om tilgivelse.

Princip	*Henvisninger*	*Anvendelse*
6. Børn lærer bedst ved eksemplet.	3 Nephi 27:21, 27 Alma 25:17	Vis, at I sætter pris på sabbatsdagen, gode bøger, gode film, uddannelse, selvkontrol, ærlighed, respekt for autoriteterne osv. Fortæl om jeres tro, og tal med jeres børn om den.
7. Børn lærer bedst ved at blive rost, ved positive anerkendelser og bestyrkelse, og ved at forældrene viser dem tro og tillid.	3 Nephi 27-30 Helaman 10:5 Enos 1:1-8	Vis, at du har tillid til, at dine børn klarer sig godt, og ros dem, når de gør noget godt. Hvis de gør fejltagelser, så lad dem vide, at du er skuffet, men at du stadig elsker dem og er parat til at lade dem prøve igen.
8. Irettesæt barnet, når det er nødvendigt, og vis derpå ham eller hende umådelig kærlighed.	Helaman 15:3 Ether 2:14	Sørg for at dine børn ved, at du elsker dem, selv om de gør noget forkert. Lær dem om deres muligheder som Guds børn.
9. Fastsæt regler og lad hver enkelt tage de naturlige konsekvenser af dem.	1 Nephi 8:37-38 Alma 30 3 Nephi 27:16-20 Ether 3:19, 26	Fastsæt regler sammen, tal om konsekvenserne ved at holde eller bryde dem, lad derpå børnene benytte deres handlefrihed til selv at styre deres adfærd. Lad være med at sige: „Der kan du se, hvad jeg sagde" eller lade børnene slippe for enhver konsekvens af deres handlinger.
10. Lær børnene at anvende deres handlefrihed.	Alma 24:12-18 Helaman 14:30-31	Lad børnene træffe mindre beslutninger mens de er helt små, så de kan udvikle selvtillid og visdom. Efterhånden som de bliver ældre, kan de træffe vigtigere beslutninger.
11. Lyt, lyt, og lyt igen! Vær ikke for hurtig til at råde eller fordømme.	Alma 20 (en fars dårlige eksempel)	Tingene er ikke altid, som de ser ud til at være. Lad børnene drage nytte af din tvivl, uden at du forventer det værste. Børn har ofte brug for, at nogen lytter til dem, mens de fortæller om deres problemer. Vær ikke for hurtig til at hjælpe. Hjælp dem hellere til selv at finde en løsning.
12. Det er nødvendigt at disciplinere, men disciplin skal tilpasses det enkelte barn og dets behov.	Mosiah 26:25-36 Alma 30:43-53 Mosiah 4:14-15	Tilpas metoderne til at disciplinere efter hvert enkelt barn: Adskil den skyldige fra de andre ved at sætte barnet i et værelse for sig selv. Hold barnet hjemme, borte fra dårlig indflydelse, hvor mor eller far kan støtte dem i deres beslutninger. Få barnet til at arbejde sammen med den af sine søskende, som han eller hun har været oppe at slås med. Hjælp med at løse uoverensstemmelser, ved at lade dem hver især give luft for deres følelser, så de kan se sagen fra den andens synspunkt.
13. Lær børnene at elske at arbejde og hjælpe andre.	Mosiah 4:15-16 Mosiah 6:6-7	Det er nødvendigt at børn hjælper hinanden og familien for at føle, at de er noget værd.

FULD IGEN

Livet med en far, som er alkoholiker

Ann Lawrence*

Denne beretning er fra min ungdom. Det er ingen lykkelig historie, og jeg nyder ikke at fortælle den. Men det er noget, som sker meget ofte – måske også for dig eller for en af dine venner. Min historie får forhåbentlig en lykkelig slutning, og jeg ønsker, at I skal vide, at jeres også kan ende lykkeligt.

Spalten til venstre for min beretning indeholder de tanker, en søn eller datter af en alkoholiker kan få. Det, der står i højre spalte, er forslag til en sådan søns eller datters venner.

Jeg vil ikke påstå, at jeg kender alle løsninger. Somme tider kan man kun håbe og bede og blive ved med at leve sit liv bedst muligt.

Der er tilsyneladende både mødre og fædre, som bliver ofre for alkoholisme. For en nemheds skyld vil jeg henvise til en far i begge disse kolonner og barnet som datter.

Hvis din far er alkoholiker

Det er ikke din skyld, at din far er alkoholiker. DET ER IKKE DIN SKYLD! Han drikker ikke, fordi der er meget i vejen med dig. Selv om du var fuldkommen, ville han drikke.

Du har måske bedt vor himmelske Fader om at få din far til at holde op med at drikke, og alligevel fortsætter han. Det betyder ikke, at vor

Min historie

Min far påstod, at han ikke var alkoholiker. Han sagde, at han kun drak øl, og at man ikke kan blive alkoholiker af at drikke øl. Det troede jeg på meget længe, fordi jeg elskede ham. Måske troede han det også selv.

Min far blev somme tider væk i to eller tre dage, hvorpå han kom fuld hjem.

Han smilede aldrig eller sagde: „Nu går jeg ud og drikker mig fuld." Han gik altid, når han var vred.

Der var meget, som han kunne blive vred over.

Hvis jeg græd, blev han vred.

Hvis jeg stillede for mange spørgsmål, blev han vred.

Hvis jeg sagde noget forkert, blev han vred.

Somme tider lod jeg være med at sige noget, af frygt for at sige det forkerte. Så blev han vred, fordi jeg ikke sagde noget.

Hvis I har venner, hvis far er alkoholiker

Børnene tror måske, at det er deres skyld, at faderen drikker. For hver druktur vil de føle sig mere skyldige og værdiløse.

Hjælp dem til at indse, AT DET IKKE ER DERES FEJL.

De tror måske, at Gud ikke elsker dem, fordi de beder om, at deres far vil holde op med at drik-

* Opdigtet navn

Welden Andersen

himmelske Fader ikke elsker dig. Det *gør* han. Men han er nødt til at respektere din fars handlefrihed. Han vil ikke tvinge noget menneske til noget.

Han begyndte som regel at drikke fredag aften. Så når vi nåede slutningen af ugen, gjorde jeg alt, hvad jeg kunne, for at være sød. Jeg troede, at dersom jeg ikke gjorde noget som helst forkert, så ville han ikke blive vred og gå ud at drikke.

Det skete ind imellem, at han ikke drak om fredagen. Så troede jeg, at det var fordi, jeg havde været sød.

Min mor bad mig om ikke at tænke på det på den måde.

Jeg forsøgte alt, hvad jeg kunne, at være sød, men han blev ved med at drikke, og jeg troede, at det var min skyld.

Jeg bad til, at han ikke måtte blive fuld igen. Men han blev ved med at drikke. Jeg troede, at vor himmelske Fader ikke ville få ham til at holde op, fordi jeg ikke var så god, som jeg skulle være.

Jeg husker, hvordan jeg forsøgte at gøre alting perfekt. Jeg ønskede ikke at være årsag til „ballade" derhjemme. Når jeg ser tilbage, kan jeg godt se, at jeg altid har forsøgt at blive accepteret. Hvis jeg gjorde tingene godt nok, så ville de kunne lide mig, selv om min far drak.

ke, og han ikke gør det.

Hjælp dem til at forstå handlefrihedsprincippet.

Hjælp dem til at opbygge sund selvagtelse.

Oprigtig anerkendelse er meget værd, men ikke tom ros.

Hvis tingene ikke lykkes for dem, så lad dem vide, at deres anstrengelser har værdi. Sørg for at de ved, at du accepterer dem.

Hemmeligheder

Det er svært at tale om alkoholisme, men det er endnu sværere at bære problemet alene.

Måske har Kirken, hvor du bor, rådgivere, som du kan tale med. Din biskop kan hjælpe dig med at få kontakt med dem. De vil bevare alt, hvad du fortæller dem, fortroligt.

I organisationen Anonyme Alkoholikere er der mulighed for at børn og unge, der bor hos forældre der er alkoholikere, kan henvende sig.

Du kan også tale med en ven, du har tillid til – eventuelt din biskop eller en lærer.

Hemmeligheder

Min mor kom fra en meget religiøs familie. Familien gik i kirke sammen. De gjorde mange ting sammen og havde det morsomt. Jeg elskede at høre hende fortælle om dengang, hun var barn. Så forestillede jeg mig, at jeg var barn sammen med hende. Det må have gjort hende meget ondt at leve sammen med en mand, der drak sig fuld.

Hun skammede sig over hans druk. Hun bad mig gang på gang om ikke at fortælle det til nogen. „Det er en hemmelighed," sagde hun.

Jeg elskede hende, og jeg bevarede hendes hemmelighed. Men det var så ensomt. Jeg troede, at jeg var den eneste i Kirken, der havde det sådan derhjemme.

Hvor ville det have været en lettelse for mig, hvis jeg havde vidst, at jeg ikke var den eneste.

Hemmeligheder

Lad være med at snage i dine venners familieliv, men dersom *de* ønsker at sige noget, så lad dem fortælle, uden at du griber forstyrrende ind eller råder.

Bemærkninger som: „Det må gøre ondt" eller „det må have været pinligt" lader dem vide, at du virkelig hører efter.

Det er ikke din opgave at dømme vedkommendes far. Det er ikke din opgave at fortælle dem, hvordan de skal reagere eller eller hvad de skal føle. Det er ikke din opgave at løse deres problem. Det er din opgave at lytte og vise omsorg.

Holdt udenfor

Det er ikke morsomt at sidde alene i Kirken.

Lektier om tempelægteskab kan være sårende.

Far/datter aktiviteter er pinagtige.

Men husk, at vi alle er søskende, og der er mange gode og kærlige mennesker i dit ward, som ønsker at være dine venner. Henvend dig til dem og afvis dem ikke, når de henvender sig til dig.

Du bør også beslutte dig til, at du *vil* giftes i templet og forblive aktiv.

I mellemtiden kan du invitere din far med i Kirken. Du må forsikre ham om, at man ikke behøver at være fuldkommen for at være med til Kirkens aktiviteter.

Holdt udenfor

Til nadvermøderne så jeg, hvordan familierne sad sammen. Jeg så dem smile til hinanden. Jeg ønskede sådan, at min far var der. Jeg ville så gerne have, at vores familie skulle sidde sammen.

Min far gik aldrig i kirke. Han sagde, at han ikke brød sig om det, fordi han drak øl. I wardet holdt de fester for fædre med deres børn. Jeg var med til at arrangere disse fester, men jeg gik aldrig med til dem.

På fars dag fik alle fædrene i wardet rosenknopper. Jeg plukkede hver eneste rosenknop i vores have, men min far kom ikke til mødet.

Jeg hadede, når nogen i Kirken talte om tempelægteskab. Jeg hadede at høre, at min familie var anderledes. Jeg vidste, at så længe min far drak, så kunne vi ikke komme i templet. Jeg elskede min mor. Jeg elskede min far. Jeg ønskede at være sammen med dem i al evighed. Det var meget svært for mig at blive siddende i klassen, når vi lærte om templet.

Jeg blev alligevel ved med at gå i kirke. Jeg besluttede mig til aldrig at drikke. Jeg besluttede mig til at blive viet i templet.

Nu er jeg voksen. Og jeg kunne aldrig tænke mig at drikke. Jeg er viet i templet. Jeg er så lykkelig, for at mine børn er beseglet til mig.

Holdt udenfor

Selv Kirkens møder og aktiviteter kan være en pine for sådanne venner.

Hvis du ser dem sidde alene, så invitér dem til at sidde sammen med din familie.

Invitér dem med til far/datter eller far/søn aktiviteter sammen med dig og din far, eller find en „reservefar" til dem.

Det kan være meget trist at overvære lektier om tempelægteskab, for dem, der ikke kan se noget håb om at live beseglet til deres forældre. Vær opmærksom på dette.

Hvis kirkens fædre får en blomst, et kort eller lignende til fars dag, så giv dem også noget med hjem til deres far.

Angst

Dit liv er fyldt med angst – angst for ulykker under drukkenskab, angst for skilsmisse, angst for at blive ydmyget – ja, listen er uendelig.

Jeg ville ønske, at jeg kunne give dig en enkel regel, hvorved du kunne få frygten til at forsvinde, men det kan jeg ikke. Men ét er sikkert, din angst bygger på noget virkeligt.

Jeg kan kun give dig to råd. For det første kan du bede, når du er

Angst

Jeg var ofte bange.

Jeg var bange for, at min far ville blive dræbt, når han kørte bil i beruset tilstand. Jeg var bange for, at han skulle dræbe andre, når han kørte bil i beruset tilstand.

Når jeg lå i min seng sent om aftenen, og alt lyset var slukket, lå jeg og ventede og ventede på at høre ham køre bilen i garagen. Jeg bad og bad: „Kære himmelske Fader, lad ham komme sikkert hjem. Lad ham ikke køre nogen ned."

Om morgenen så jeg, hvordan bilen stod parkeret i indkørslen. Somme tider kun en millimeter fra huset. Somme tider stod den inde i naboens blomster.

Jeg var bange for, at han ville sætte mig i forlegenhed. Og det gjorde han. Når han vågnede op efter en druktur, og endnu ikke var ædru, kom han stavrende ud fra soveværelset. Han stank af øl. Han kom med dumme bemærkninger. Jeg hadede det.

Angst

Sådanne venner kan være bange for, at deres far kommer ud for en ulykke på grund af drukkenskab.

De er måske bange for, at deres forældre vil blive skilt. Men de kan være lige så bange for, at livet skal fortsætte på den måde i al evighed.

De er måske bange for, at deres far sætter dem i forlegenhed på grund af sin dårlige opførsel.

De er måske bange for, at ingen vil kunne

En sådan ven lever i en helt anden verden – en verden fuld af angst, en verden, hvor intet er ligetil.
Du kan ikke fjerne din vens lidelser, men du kan vise hensyn og interesse, du kan forstå, acceptere, hjælpe, støtte, opmuntre og vise kærlighed til den pågældende.

bange. Vor Fader i Himlen kender din angst og kan hjælpe dig med at beherske den.

For det andet – lad nogle voksne, som du har tillid til, rådgive og hjælpe dig med at skelne mellem virkelig fare og fantasi. Når der er så mange virkelige grunde til at frygte, er der ikke plads til at fantasere sig til endnu flere.

Mine virkelige venner holdt stadig af mig. Men jeg var stadig lige flov.

Jeg var bange for, at mine forældre ville blive skilt. Det skete ofte, at de var oppe at slås, når min far havde drukket. Han havde en sort lædertaske i sit skab. Så tog han den frem og begyndte at pakke sit tøj ned i den. Hvis det var om dagen, og det var lyst, løb jeg min vej. En dag tog jeg min fars lommekniv med mig. Jeg ville have noget, som var hans, dersom han forlod os.

Somme tider var jeg bange for, at mine forældre *ikke* ville blive skilt. Jeg var bange for, at de ville blive sammen, og jeg aldrig fik et ordentligt hjem. Jeg troede, at min mor og jeg kunne bo hos mine bedsteforældre. Det lød trygt og rart.

lide dem, på grund af det deres far gør.

Af disse årsager til angst er der kun én, som du selv har styr over. Sørg for, at dine venner i en sådan situation ved, at du elsker og respekterer dem. Dit venskab kan lindre de skadelige virkninger af al frygt.

Skam/vrede

Hvis du ind imellem er vred på din far og skammer dig over ham, så lad være med at føle dig skyldig. Det er helt i orden at blive vred. Enhver, som befinder sig i en sådan situation, vil af og til blive vred.

Hvis det endnu ikke er lykkedes dig at tilgive din far, så bliv med at forsøge, men lad være med at få dårlig samvittighed.

Tilgivelse er ingen nem dyd at beherske, og ingen er i stand til at sætte tid på den.

Skam/vrede

I tv og i biografen så jeg film om pæne mænd og smukke kvinder, som drak. Det var kloge mennesker, som havde det sjovt.

Men sådan er livet ikke i virkeligheden. Min far havde aldrig gjort noget klogt. Han gjorde kun noget, som var modbydeligt. Han tissede i sengen. Så måtte jeg skifte sengetøj. Det var mit job at vende den store, våde madras. Jeg hev og sled i den, og sommetider sprang den våd og stinkende tilbage, lige op i mit ansigt.

Han kastede op. Han kastede op og kastede op igen. Mit værelse lå lige ved siden af badeværelset. Jeg begravede hovedet i min pude. Stanken gjorde mig næsten syg.

Somme tider gik min far rundt uden tøj, når han var fuld.

Han har aldrig slået mig, når han var fuld. Men mange mennesker bliver ondskabsfulde, når de har drukket. Så slår de deres børn og mishandler familien.

Nu da jeg er voksen, kan jeg tilgive ham. Nu ved jeg, at alkoholisme er en sygdom, der kræver behandling. Han klarede sig, så godt han kunne, uden hjælp. Jeg kunne ikke tilgive ham, mens jeg boede i samme hus som ham.

Skam/vrede

Fulde mennesker handler og opfører sig modbydeligt. De mishandler eller misbruger måske oven i købet deres børn.

Venner, med den slags fædre, vil både skamme sig og være vrede over denne opførsel. De har måske også samvittighedsnag over, at de er vrede. Lad dem vide, at der ikke er noget forkert i at blive vred.

Giv dem direkte hjælp til at kontrollere deres vrede, så den ikke giver dem alvorlige problemer.

Julen

Hjælp din mor med at gøre helligdagene så dejlige som muligt for dine søskende. Den æg-

Julen

Det var juleaften. Jeg sad ved siden af vores juletræ, der var pyntet med strålende julepynt og med røde og hvide lys. Jeg var så ked af det, fordi min far ikke var hjemme. Han sad på et værtshus og drak.

Julen

Helligdagene er svære at komme igennem for venner, med den slags problemer, så glem

te glæde kommer af at tjene på en hvilken som helst helligdag.

Hvis dine venner får lyst til at gøre helligdagene lysere ved at være noget for *dig*, så lad dem gøre det.

Hvad nu?

Din største opgave nu er at tage vare på dig selv. Husk, at du ikke står alene. Vor Fader i Himlen kender og elsker dig fuldt ud. Du har ikke grædt en eneste tåre eller bedt nogen bøn, som han ikke har været opmærksom på. Han ønsker, at livet skal bedre sig for dig.

Han vil inspirere og trøste dig.

Han vil sende dig lærere og ledere og venner, som kan hjælpe dig. Tag imod deres hjælp og kærlighed.

Lad være med at være for hård ved dig selv. Du behøver ikke blive fuldkommen inden i morgen.

Du har hele livet for dig, og det vil blive nemmere.

Du vil kunne klare det. Det er ikke nemt, men jeg ved, at du kan.

Giv aldrig op.

Det var ikke sådan, jeg syntes julen skulle være.

Drikkeriet ødelagde fødselsdage. Det ødelagde alle andre helligdage. Det ødelagde nytårsaften, påske og pinse.

Helligdagene var de mest bedrøvelige, de mest ensomme, det mest pinagtige tidspunkter på året. Da virkede kontrasten, mellem hvordan det kunne være og hvordan det var, større og mere bitter.

Hvad nu?

De fleste mennesker klarer sig, så godt de nu kan. De forsøger alt, hvad de kan, for at gøre det rigtige.

Jeg tror, at min far klarede sig, så godt han kunne. Han kunne måske have klaret sig bedre, dersom han havde tilsluttet sig Anonyme Alkolikere. Måske kunne han have fået hjælp på et hospital. Måske en rådgiver kunne have hjulpet ham. Men han søgte ikke hjælp.

Han var svær at bo sammen med. Det var sommetider hæsligt. Det var sommetider pinligt. Det var ofte bedrøveligt.

Sommetider skammede jeg mig over ham. Sommetider var jeg bange for ham.

Andre gange, når vore mormonnaboer så ud til ikke at kunne lide ham, blev jeg vred. Jeg vidste, at han var et godt menneske, når han var ædru. Hvorfor kunne de andre ikke se det?

Et af mine børn har spurgt mig, hvilke sjove ting jeg gjorde som barn. I første omgang kunne jeg ikke svare noget. Men jeg havde naturligvis gode stunder ind imellem. Men de mest dominerende minder om min barndom har noget at gøre med alkohol.

Alkoholen stjæler børns barndom. Fremfor sorgløse dage, giver den store ansvar. Fremfor glæde og lykke, giver den vrede, angst og samvittighedsnag. Fremfor åbenhed giver den hemmelighedskræmmeri. Alkohol betyder ofte, at folk falder fra Kirken.

Men jeg overlevede, og det samme kan andre gøre, dersom vi alle hjælper dem, og det håber jeg, at vi vil.

dem ikke. Invitér dem hjem. Hvis I ikke fornærmer forældrene ved det, så kan I invitere dem til at tilbringe helligdagen sammen med jeres familie.

Og husk altid deres fødselsdag.

Hvad nu?

Sådanne venner lever i en helt anden verden – en verden fuld af angst, en verden hvor intet er ligetil. Det er et menneske, de holder af, som forvolder dem så store smerter. Hvis du nærer ægte kærlighed til dem, så vis det, men vær venlig ikke at gøre det som et „tjenesteprojekt", eller en opgave du har fået tildelt i en måned, hvorpå du vender dem ryggen. De har grunde nok til at virke mistroiske over for andre uden en sådan oplevelse.

Respektér dem, og vis din fortrolighed ved ikke at fortælle noget af det, som de har betroet dig videre. Du kan ikke fjerne din vens lidelser. Du kan ikke gennemtvinge en forandring i hans eller hendes hjem.

Men du *kan* vise hensyn og interesse. Du kan forstå, acceptere, hjælpe, støtte, opmuntre og vise kærlighed til den pågældende.

Du kan hjælpe en sådan ven til at fornemme sin himmelske Faders kærlighed.

TID

EN ARV FRA GUD

Biskop Henry B. Eyring
Førsterådgiver i det Præsiderende Biskopråd

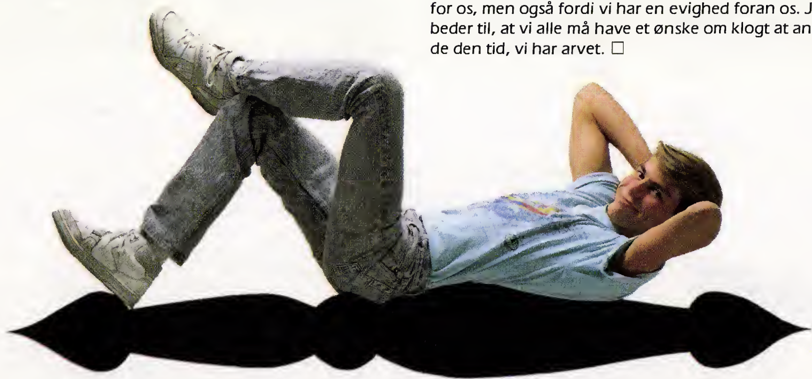
Tid er en arv, vi har fået fra Gud, sammen med evnen til at vælge, hvad vi vil bruge den til. Det er en arv så stor, at vi bør betragte den som en „kapital", som vi kan investere, nøjagtigt som vi investerer penge, vi har arvet.

Som I ved, findes der mange tåbelige måder at anvende tiden på. Vi kan sove den væk eller „lege" den væk. Men det egentlige problem kommer først senere, når vi i dovenskab eller tankeløshed har fornøjet os.

Hvis du for eksempel vælger at se eller høre noget som er nedbrydende, synes du i første omgang kun, at du har spildt din tid. Men hvis du bliver ved med at vælge det samme, vil du desuden opdage, at i den tid, du spildte, lod du Satan føre dig hen imod synd og derefter ind på syndens vej. Dernæst vil du pådrage dig en gæld, som langt overgår den tid, du brugte – en gæld, som vil tynge dig og koste dig ethvert minut af din fremtidige eksistens. Den eneste måde, hvorpå du kan slippe af med denne byrde, er ved gennem omvendelse at finde den helbredende balsam i Jesu Kristi forsoning, hvilket kræver anstrengelser – og tid.

Jeg har gennem årene lært at forstå noget, der skete mig som ganske ung. Jeg havde en dag travlt med at komme ud af døren, da jeg fornemmede en røst, jeg hørte den ikke, men jeg vidste, at den var fra Gud. Det var denne indskydelse: „En dag, når du er klar over, hvem du virkelig er, vil du fortryde, at du ikke brugte din tid bedre." Jeg tænkte ikke nærmere over det, fordi jeg syntes, at jeg brugte min tid godt nok, og jeg mente, at jeg vidste, hvem jeg var. Nu, mange år senere, er jeg for alvor begyndt at vide, hvem jeg er – og hvem I er – og hvorfor vi bittert vil fortryde det, dersom vi ikke investerer vores tid i noget godt.

Herren har skænket os tidens gave eller arv. Han indbyder og opfordrer os til at anvende den klogt. Den er værd at investere klogt, ikke kun fordi vi har et liv for os, men også fordi vi har en evighed foran os. Jeg beder til, at vi alle må have et ønske om klogt at anvende den tid, vi har arvet. ☐

Tale fra en fireside, som er holdt på Brigham Young University, Provo, Utah.

Welden Andersen

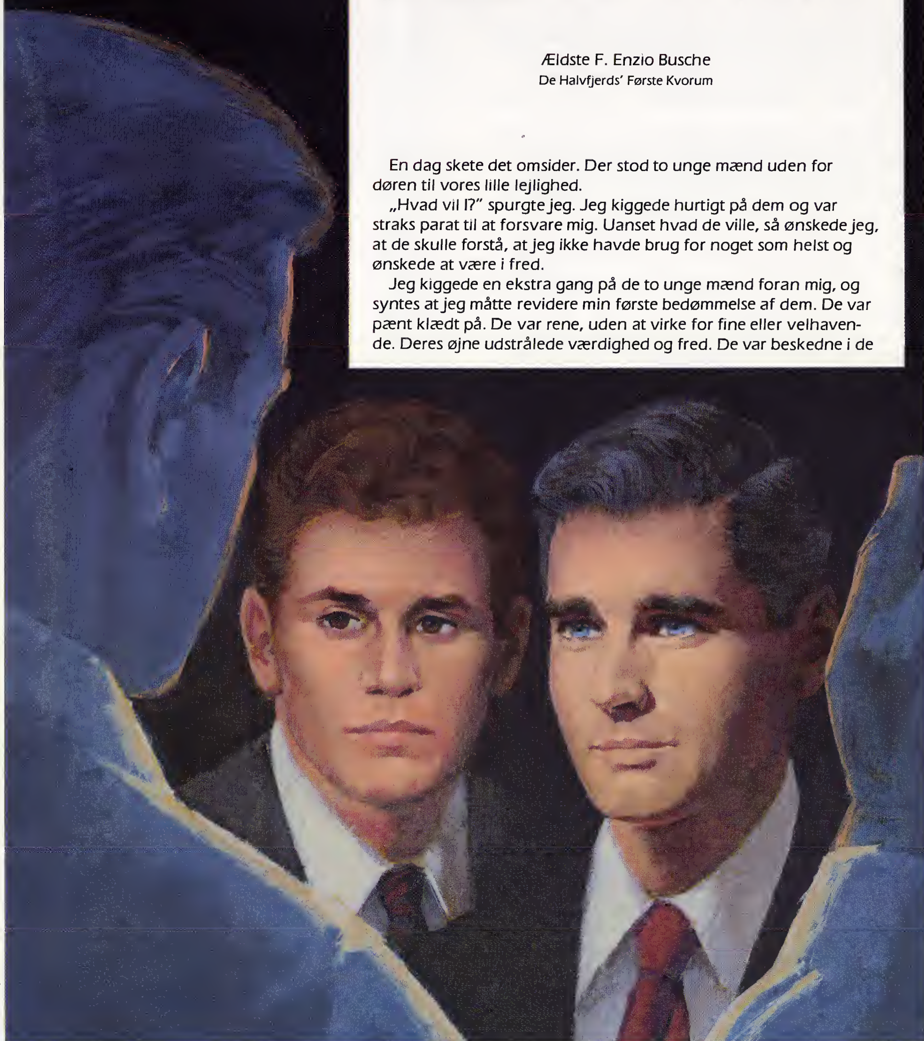
FULD AF STYRKE

Ældste F. Enzio Busche
De Halvfjerds' Første Kvorum

En dag skete det omsider. Der stod to unge mænd uden for døren til vores lille lejlighed.

„Hvad vil I?" spurgte jeg. Jeg kiggede hurtigt på dem og var straks parat til at forsvare mig. Uanset hvad de ville, så ønskede jeg, at de skulle forstå, at jeg ikke havde brug for noget som helst og ønskede at være i fred.

Jeg kiggede en ekstra gang på de to unge mænd foran mig, og syntes at jeg måtte revidere min første bedømmelse af dem. De var pænt klædt på. De var rene, uden at virke for fine eller velhavende. Deres øjne udstrålede værdighed og fred. De var beskedne i de

Ted Henninger

res fremtræden, uden at virke forlegne. De udviste høflighed, var parate til at lytte, viste selvtillid og var villige til at respektere mine rettigheder og mit privatliv.

„Vi har et vigtigt budskab til Dem," sagde den ene af dem.

Når jeg har forsøgt at beskrive de første missionærer, der kom til min dør, kan jeg ikke lade være med at beskrive det de ikke *lignede*. De lignede ikke sælgere. De udstrålede snarere noget helt andet, noget fuld af styrke – Herrens ånd. Det blev mig umuligt at afvise dem.

Jeg havde ingen anelse om, at mit liv fra dette øjeblik aldrig ville være det samme mere – at jeg allerede havde sat min fod på den sti, som førte til, at jeg blev medlem af Herrens kirke.

Hvad er det, som får folk til at omvende sig – som ændrer deres kurs i livet og hjælper dem til at komme til Kristus? Er det et magtfuldt budskab om Guds ord, eller er det den særlige måde, som anvendes til at kontakte folk? Er det tøjet? Frisuren? Deres orden eller noget helt andet?

Omvendelse kan kun ske, ved Åndens magtfulde indflydelse. Dens vidnesbyrd er en af de kostbareste gaver, et menneske kan modtage. Men mange af Kirkens medlemmer – især unge mennesker – kender ikke meget til denne særlige gave, denne prægtige gave, som vi modtager fra vor himmelske Fader, når vi bekræftes som medlemmer af Kirken. Som led i den pagt vi indgår med ham får vi overdraget Helligåndens gave, retten til at have konstant ledsagelse af et medlem af Guddommen. Og denne gave er af vigtig betydning – ikke kun for vores egen frelse, men også for menneskehedens frelse. Ethvert medlem har ikke kun brug for at føle Ånden regelmæssigt, men vi må være fuldstændigt omsluttet af Ånden i alt, hvad vi gør, hver dag i livet.

Herren har givet hvert eneste medlem en gave, som sætter ham eller hende i stand til at kunne bære livets byrder og klare dets udfordringer med glæde. Jeg vil gerne fortælle jer, hvordan jeg tror, at I kan lære at udvikle og benytte denne meget specielle gave, som vi har fået af vor himmelske Fader.

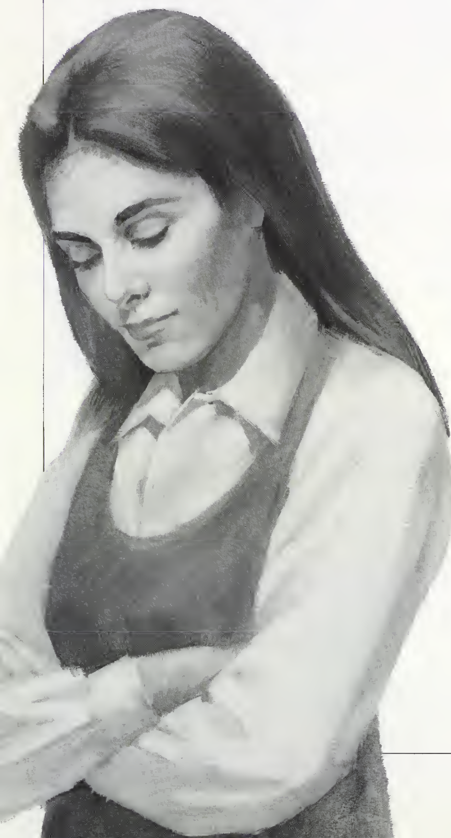
Alle mennesker (sidste dages hellige eller ej) vil, når de efterlever retfærdige principper, fornemme Ånden, under bestemte forhold. Vi lærer noget meget vigtigt om dette i skrifterne: „Og Ånden giver hvert menneske, som kommer til verden, lys, og Ånden oplyser hvert menneske i verden, der lytter til hans røst" (L&P 84:46). Den Ånd, der nævnes her, er Kristi lys, som gør alt muligt for at hjælpe ethvert af vor himmelske Faders børn til at indgå den hellige dåbspagt, der kan redde deres liv. Helligåndens gave gives umiddelbart efter dåben. Herren har lovet os, at dersom vi arbejder flittigt og lærer at adlyde evangeliets principper, så vil Ånden gøre os stærke, og vi vil leve et frugtbart liv. Men jeg tror, at dersom vi *ikke* viser anerkendelse for denne gave, ved hele tiden at dyrke og anvende den, vil vi få mange frustrationer og hæmmes i vores udvikling. Vi kan oven i købet miste vort vidnesbyrd eller muligheden for at nyde retfærdighedens glæder.

Kære unge venner, jeg vil gerne bede jer om at prøve at erindre jer, hvornår I sidst har følt Åndens indflydelse i jeres liv? Var det forrige gang, I var på hjemmelærerbesøg, var det ved en ungdomskonference eller ved et faste og vidnesbyrdmøde? Selv om det er vidunderligt lejlighedsvis at få åndelige oplevelser fra Herren, må vi ikke glemme, at vi er berettiget til at have Åndens inspiration hele tiden.

Herren har gennem sin profet sagt til os, hvad vi skal gøre for at have Ånden hos os: „Og Ånden skal gives jer ved troens bøn" (L&P 42:14). Troens bøn er nem at forstå, for et menneske der befinder sig i nød eller i pludselige problemer. Men står det ikke klart, at vi på én måde krænker Herren, hvis vi *kun* beder en oprigtig troens bøn, når vi er i nød? Herren undrer sig måske over, hvorfor vi ikke ønsker at have Ånden hos os hvert eneste minut i vort liv! Han undrer sig måske over, hvorfor vi kun henvender os til ham i oprigtig bøn, når det enten er for sent, eller når vi har lidt store tab og mange smerter.

Når vi har det godt, synes vi, at vi kan klare alting i livet uden hans hjælp. Hvorfor vente til en nødsituation med at lære, hvor meget Gud elsker os, og hvor villig han er til at gå den ekstra mil for at hjælpe os? Vi kan ikke gøre noget klogere end at udvikle opmærksomhed på Guds nærhed og kærlighed, når vi har fremgang og kun få problemer. Vi vil blive overrasket over, hvor højt han elsker os, hvor meget han interes-

Selv om det er vidunderligt lejlighedsvis at få åndelige oplevelser fra Herren, må vi ikke glemme, at vi er berettiget til at have Åndens inspiration hele tiden.

serer sig for os og han ønsker, at vi skal udvikle os, og opnå vore retfærdige mål.

Gennem Ånden skænker Herren os den største støtte, vi kan få i livet. Herren har givet os midlet til at opnå vore retfærdige ønsker, hvis vi ved, hvordan vi skal værdsætte det og lærer at bruge det. Ved hjælp af denne gave, kan vi lære at klare vores daglige opgaver, styrke vores retfærdige motiver, vores frygt kan blive fjernet, vi kan overvinde fristelser og klare de vanskeligste og mest indviklede opgaver. Ved hjælp af denne gave, kan ethvert medlem få del i den enestående kraft, som Herren ønsker at give dem, som modtager ham. „Men dem, som tog imod mig, gav jeg magt" (L&P 45:8).

Dersom vi følger Åndens tilskyndelser, vil vi mærke en mirakuløs forandring i hjerte og sind. Det er som om, vi blev lettet for en byrde, der formørkede vores sjæl. Lyset og tilliden og glæden giver os fornyelse. Vi lærer at lytte til de små, og somme tider ubehagelige tilskyndelser, hvorved Herren viser os, hvordan vi kan forbedre os eller fjerne en forhindring, der adskiller os fra ham. Men vi vil under alle omstændigheder lære, hvad det er for en nådig gave, vor himmelske Fader har givet os i Helligånden, og vi vil føle dyb påskønnelse for den.

Det virker tragisk, og som et uendeligt tab for de mange, som tilsyneladende kun udvikler denne Åndens gave under særlige omstændigheder, som for eksempel når man er missionær, eller mens man er på hjemmelærerbesøg eller ude som besøgslærerinder, eller befinder sig i andre situationer, hvor man koncentrerer sig mere om åndelige spørgsmål.

Jeg følte, hvordan kraft og myndighed strålede fra missionærerne, under deres første besøg i vores hjem for 30 år siden. Når jeg ser Kirkens unge medlemmer i dag, så tror jeg, at vi har god grund til at glæde os over de mange, som har taget denne, vor himmelske Faders gave, til sig, og står fast trods udfordringerne i vor tid. Jeg beder til, at vi alle vil bygge vores tilværelse på Kristi grundvold ved at leve nær Ånden og altid følge den. □

Vi bad Herren om den styrke, vi
havde brug for, for atter at gå ud i
Norges kolde vintervejr.

„VÆR TRØSTET"

Gina Parkinson Baird

Det var midt om vinteren og jeg havde været på mission i næsten otte måneder i Asanaområdet, i Bergens distrikt, i Norge. Selv om vi bankede på døre mange timer om dagen, gav vi kun nogle få lektier. En dåb forekom som et mirakel.

Bergen er en by, der er bygget på og imellem syv fjelde ved Norges vestkyst. Enhver storm, der kommer ind fra kysten, ruller hen over disse fjelde. Skyerne tømmer deres vand, både over missionærer, og ikke-missionærer.

Vindens susen får regnen til at ligge vandret i luften, og folk bruger deres paraplyer som skærm mod blæsten. Vi var heldige, hvis vores regnfrakker og støvler nåede at tørre fra den ene dag til den anden, så vi kunne bruge dem igen den næste dag.

En dag regnede og blæste det mere end normalt. Min kammerat, søster Dolinsky, og jeg talte om, hvorvidt det overhovedet var klogt at gå ud i det forfærdelige vejr. Vi vidste, at dersom vi ikke gjorde det, ville vi føle den depression, som missionærer føler, når de ikke gør deres arbejde. Det hårde vejr hjalp os til at beslutte at blive hjemme og indhente det forsømte, som vi manglede at skrive i vores rapporter.

Dagen gik, og der var ingen tegn på at stormen ville løje af. Klokken var ved at være 17.30, hvor vi skulle have været ude at banke på døre. Vi kunne se fjorden fra vores vinduer. Vandet var mørkt og skummende. Det stormede for fuld styrke, og regnen pislede mod vinduerne. Vi vidste, at vi ikke også kunne blive hjemme om aftenen, så vi faldt på knæ og bad Herren om den nødvendige styrke til at gå ud. Da vi rejste os, sagde søster Dolinsky, at hun følte, at Herren ønskede, at vi skulle læse Alma, kapitel 17. Vi satte os ved bordet og begyndte at læse om Alma og Mosiahs fire sønner. I vers 5 står der: „Og det var de begivenheder, der var forbundet med deres rejser, thi de havde mange besværligheder; de led meget både på legeme og sjæl, såsom sult, tørst og udmattelse og også megen åndelig anstrengelse." Det var som om, at stormen løjede lidt af, og vi syntes ikke længere, at vi have det så slemt, da vi læste om disse missionærers lidelser. Ånden opfyldte efterhånden hele vores lille lejlighed, mens vi læste versene 10-12:

„Og Herren kom til dem med sin Ånd og sagde til dem: Vær trøstet, og de blev trøstet.

Og Herren sagde også til dem: Gå ud og stadfæst mit ord blandt jeres brødre, lamaniterne (her erstattede vi *lamaniterne* med *nordmændene*); dog skal I være tålmodige i lidelse og trængsel, for at I kan vise dem et godt eksempel i mig; og jeg vil gøre jer til et redskab i min hånd til mange sjæles frelse.

Og (missionærerne) fattede mod i hjertet til at gå ud til (nordmændene) for at kundgøre dem Guds ord."

Da vi havde læst disse skriftsteder, vidste vi, at Herren kendte til de problemer, vi havde i forbindelse med det dårlige vejr, men vi vidste også, at han forventede, at vi tog mod til os og gik ud trods besværlighederne, og bragte Guds ord ud til de mennesker, som vi var kaldet til at tjene. Vores problemer var små i sammenligning med dem, Alma og Mosiahs sønner havde.

Vi trak i overtøjet og tog bussen ud til vort område. Første gang vi ringede på en dør, fandt vi en ung mand, der arbejdede i Nordsøen på en olieplatform. Han sagde, at han ellers aldrig var hjemme, men på grund af stormen kunne han ikke arbejde ude på havet. Vi gav ham en lektie om Mormons Bog, og han sagde, at han gerne ville læse den. Vi gav ham en bog og forlod ham med de bedste følelser.

Jeg lærte, at Herren kendte til selv de mindste af mine lidelser som missionær, og at hans Ånd trøstede og opmuntrede min kammerat og mig til at fortsætte hans arbejde ved at inspirerer os til at læse i skrifterne. Den kundskab forblev hos mig under resten af min mission, og det vil den gøre resten af mit liv. ☐

Larry Winborg